

SEURAKUNTA JA SEN TILA

 Hyvin harvinainen lapsen sairaus erityisesti muistettavaksi tänä aamuna rukouksessa, niinpä me todella haluamme kaikkien tekevän niin. Lääkärit eivät edes tiedä. He antoivat sille jonkinlaisen nimen, mutta luulen, että he vain keksivät jonkun voidakseen antaa sen, he—he eivät tienneet, mitä se oli. Ja, mutta Kristus tietää, mitä se on. Minä voin kertoa teille, mitä se on, se on paholainen, se on totta, paholainen. Minkä nimen he haluavat antaa sille, no, se riippuu heistä. Mutta sitä se on, katsokaahan, paha henki. Nyt kaikki yhdessä, vielä kerran yhdessä nyt, *Usko se vaan*, tulkaa kaikki mukaan juuri nyt.

Usko se vaan, usko se vaan,
Kaikk' mahdollista on, usko se vaan;
Usko se vaan, usko se vaan,
Kaikk' mahdollista on, usko . . .

² Herra tulee parantamaan sinut, sisar. Rukoilkaamme nyt tytön puolesta kumartaessamme päämme.

³ Taivaallinen Isämme, näköjään minä en vain saa sitä pois mielestäni. Tuo pikku tyttö siellä, hän on kuolemaisillaan, hän on jonkun rakas. Hän on Sinun luomukseksi, ja saatana on ryöstämässä häneltä hänen nuoren elämänsä. Minä rukoilen, että Kristuksen nimessä Sinä pysäytät kuoleman käden, ajat pois tuon vihollisen. Sinä Herra, joka voit saada Punaisen Meren asettumaan kuin muurin molemmille sivuille, ja antaa Israelin lapsille, perintöosallesi, turvallisen matkan meren läpi ja luvattuun maahan. Jumala, me rukoilemme tänään, että Sinä siirräät pois jokaisen esteen ja annat tämän lapsen elää. Meidän on suotu pyytää sitä. Ja ryhmänä ihmisiä, jotka uskovat Sinuun, me pyydämme Jeesuksen nimessä tämän lapsen parantumista. Aamen.

⁴ Tänään kiitollisella sydämellä minä—minä tulen jälleen teidän luoksenne Herran Jeesuksen nimessä. Tulin kotiin vain vähän aikaisemmin Louisianasta. Ajattelin, että jos pääsisin tänne ennen sunnuntaita, minulla voisi olla pyhäkoulu. Ja sitten sää oli siellä niin hirvittävän kuuma, että me . . . tämä olisi leutoa, viileää tänä aamuna Louisianaan verrattuna. Te ette koskaan istuisi tällaisessa rakennuksessa, jossa on vain tuuletin, Louisianassa, sen pitäisi olla ilmastoitu tai te pyörtyisitte.

⁵ Ja niinpä minä tulin, että saisin vain päivän tai pari lepoa, ennen kuin lähden aivan kohta, Pohjois-Saskatchewaniin, ensi viikolla, ja se on siellä Prince Albertissa. Se on niin pitkällä kuin tiet siinä maassa ulottuvat, toiselta puolelta. Siinä koko maassa ei ole enää enempää teitä, eikä mikään muuta kuin intiaaneja ja eskimoita ole siellä sisämaassa, minne me

menemme tällä kertaa. Niinpä meillä on monia ihmisiä, jotka tulevat olemaan tässä kokouksessa kaikkialta Kanadasta. Jotkut heistä tulevat Länsirannikolta, he kertovat, että he tulevat sinne. Ja minä todella toivon teidän rukouksianne, että Jumala tulee kohtaamaan meidät ja antamaan meille ylivertaisen, yltäkylläisen, suuren kokouksen Hänen kunniaakseen. Siitä on noin neljä tai viisi vuotta, kun olen ollut Kanadassa. Ja minulla on siellä muutamia todellisia kuninkaallisia ystäviä, jotka ovat erittäin hienoja ihmisiä.

⁶ Ja niinpä he ovat hyvin uskollisia käymään kokouksissa. Riippumatta siitä, kuinka kylmä on, he kääriytyvät huopaan ja istuvat rekeen ja ajavat hevosella kolmekymmentä mailia päästäkseen kokoukseen. He kävelevät läpi lumikinosten ja kaiken muun, nuoret ja vanhat. He kaikki ryhmittyvät yhteen. Ja toinen perhe toisen kanssa ja he alkavat kävellä, ja he menevät. Se on, se uhraus jonka he tekevät, on se, minkä vuoksi he saavat niin paljon irti kokouksesta. Kun ei ole uhrauksia, kokoukskaan ei merkitse paljoa. Teidän täytyy todella mennä ja tehdä jotakin, mikä sattuu todella pahasti, täytyy jättää joitakin asioita syrjään ja lopettaa työ, ja tehdä *tämä* tai *tuo*, päästäksenne kokoukseen ja osoittaaksenne Jumalalle, että rakastatte Häntä, ja että teette uhrauksen mennäksenne, silloin te saatte siitä jotakin.

⁷ Se on niin kuin lasteni suhteen. Billy Paul, ajattelin, että minä. . . Minä en saanut mitään, kun olin lapsi. Äidillä oli tapana hankkia ehkä yksi pussi karkkia ja hän jakoi sen, kaksi tai kolme palaa kullekin. Ehkä jouluksi saimme pienen peltitorven tai pienen nallipyssyn tai jotakin. Ja näin muita lapsia rekien ja polkupyörien ja muiden tavaroiden kanssa, hyvissä vaatteissa ja lämpimissä takeissa. Ja minä—minä, se vain sai minusta tuntumaan niin pahalta, että sanoin: ”Jos minulla joskus on omia lapsia, minä tulen tekemään heidän puolestaan kaiken, mitä voin.” No, minä olisin halukas näkemään nälkää saadakseni jotakin lapsilleni. Ja kun minä elin. . . Kun Billy oli vasta pieni poika, minä hankin hänelle pienen kolmipyörän ja hankin hänelle kaiken. Ja Meda yritti kaikkea, säästäen omista vaatteistaan ja muusta, saadaksen hänelle jotakin. Mutta tiedätekö mitä me aloimme havaita? Hankin hänelle pienen kolmipyörän ja pienen jousen ja nuolen ja kaikkea. Löysin hänet lusikan tai kepin kanssa ulkoa takapihalta, kaivamassa jossakin. Näettekö? Sanoin: ”Seuraavat eivät tule olemaan sellaisia.” Näettekö? Jos te vain annatte jollekin kaiken suoraan heidän käsiinsä, he eivät halua sitä. Sen täytyy olla jotakin, minkä vuoksi teidän täytyy tehdä uhrauksia!

⁸ Ja niin on pelastuksen suhteen. Se on täydellinen uhraus. Niin on, veli Roy. Se on—se on uhraus, joka teidän täytyy tehdä joka päivä, jotakin päästäksesi lähelle Jumalaa ja tehdäksesi jotakin. Ja tiedän, että teille kaikille on uhraus tänä aamuna istua tässä kuumassa rakennuksessa. Kun me

istumme täällä, pitäkäämme mielemme suurimmassa Uhrissa, joka ihmiskunnalle koskaan on annettu tehtäväksi, se oli Jeesus Kristus, kun Häntä käskettiin tulemaan maan päälle kuolemaan meidän puolestamme. Eikä vain sitä, vaan Hänen sielunsa laskeutui alas tuonelaan ja oli siellä kolme päivää ja yötä, ja kolmantena päivänä Hän nousi ylös, ja nyt hän on noussut korkeuteen, istuen Jumalan oikealla puolella, taivaassa, rukoillen meidän puolestamme tunnustuksemme mukaan Hänen sovituksensa ja Hänen armonsa perusteella, jotka on annettu meille.

⁹ Nyt siellä... siellä pohjoisessa, minne me olemme menossa, siellä tulee olemaan monia ihmisiä, todella köyhiä, todella köyhiä, joiden täytyy myydä yksi lehmistään, kaksi tai kolme lammastaan, tai jotakin, päästäkseen tulemaan kokoukseen. Vanha eskimo luultavasti tuo joitakin taljojaan ja myy ne, joita hän todella tarvitsisi perheensä selviämiseksi. Intiaanikauppiaan täytyy tehdä samoin. No niin, me voimme ainakin rukoilla noiden ihmisten puolesta, emmekö voikin? Ja me rukoilemme, että Jumala antaa heille suuren asian.

¹⁰ Nyt on kuuma, en halua pitää teitä pitkään. Ja haluan meidän tänä aamuna kiinnittävän mielemme, juuri ennen kuin rukoilemme sairaiden puolesta, *Seurakuntaan ja sen tilaan*. Ja nyt, minusta tuntuu, että muutama päivä sitten minulle annettiin Sanoma seurakunnalle Shreveportissa, Louisianassa, ja minä—minä uskon, että se on seurakunnan tila. Ja me tulemme Jumalan kasvojen eteen sen kanssa tänä aamuna, ja me rukoilemme ja pyydämme Jumalaa auttamaan meitä. En pyri ottamaan samaa lähestymistapaa, vaan pyydän Jumalaa auttamaan meitä tässä ajassa, jossa me elämme. Ja juuri ennen... Tämä on suurenmoinen vanha Raamattu, mutta juuri siinä on iankaikkisen elämän sisältö.

¹¹ Ja muistakaa, että Sana on Jumala, Jumala ei ole enempää kuin Sanansa. Emmekä me ole enempää kuin sanamme, ja jos me teemme... Tietenkin, nyt, te ja minä eri asemassa... siinä mielessä, että me molemmat voimme—me voimme sanoa: ”Oi, minä teen tietyn asian,” me tarkoitamme sitä sydämessämme, mutta olosuhteita voi syntyä, joita me emme voi, niin että me emme voi tehdä sitä, mitä sanoimme tekevämmä. Mutta Jumala ei voi tehdä niin, koska Hän on ääretön ja Hän tietää kaiken, ja kaiken, mitä koskaan oli, tulee olemaan, tai... Niinpä, Hän ei voi antaa lausuntoa, ellei Hän tiedä, että Hän voi seistä sen takana.

¹² Ja Abraham, kun hän oli sata vuotta vanha, hän puhui niistä asioista, joita ei ollut olemassa, ikään kuin ne olisivat. Nyt minä sanon tämän rohkaisuksi niille, joiden puolesta tullaan rukoilemaan, sairaille. Abraham puhui niistä asioista, joita ei ollut olemassa, ikään kuin ne olisivat, ottaen huomioon, että Hän, joka oli antanut lupauksen, kykeni täyttämään, tai,

pitämään sen, minkä Hän oli luvannut. Nyt, kun Jumala kertoi Abrahamille, kun hän oli kuusi . . . seitsemänkymmentäviisi, ja Saara oli kuusikymmentäviisivuotias, että he tulisivat saamaan lapsen, no, se oli täysin mahdotonta. Ja hän uskoi sen ja odotti vauvaa, ja piti vauvaa ikään kuin se olisi ollut olemassa, kaksikymmentäviisi vuotta ennen kuin vauva milloinkaan syntyi. Ja Abraham oli satavuotias, kun vauva syntyi, ja Saara oli yhdeksänkymmentä, koska hän uskoi Häntä. Ja hän puhui niistä asioista, jotka eivät näy, ikäänkuin ne olisivat olemassa.

¹³ No niin, se on sairaille ja vaivatuille, joiden puolesta tullaan rukoilemaan. Riippumatta siitä, mitä vaivanne ovat, oletteko te . . . millaisia sairauksia teillä on, kuinka huonossa kunnossa te olette, kun te vastaanotatte Kristuksen, Hänen Sanansa, silloin te puhutte niistä asioista, jotka ovat, ikään kuin niitä ei olisi, jos ne ovat vastoin Jumalan Sanaa. No niin, Jumala sanoi: ”Uskon rukous parantaa sairaan.” No, jos Jumala sanoi niin, se ratkaisee sen. Laittakaamme sitten mieleemme, toivomme siihen, ja toimikaamme niin kuin se olisi jo tapahtunut. Se on jo loppuun saatettu, kun me hyväksymme sen.

¹⁴ Pelastus on samalla tavalla. Me uskomme sen, vastaanotamme sen, uskomme sen sydämessämme, vaellamme Jumalan edessä ja vastaanotamme Kristuksen henkilökohtaisena Pelastajanamme, ja hyväksymme Hänet. Jos sinä olet täällä tänä aamuna ja olet syntinen, etkä pelastettu, ja haluat tulla parannetuksi, te, jotka olette sairaita, etsikää ensin Herraa. Vastaanota Hänet Pelastajaksesi, silloin tuo sairaus ratkeaa kokonaan. Mitä tahansa se onkin, laittakaa vain koko ajatuksenne (kaikki, mitä teillä on) tuohon koko Mieheen, Kristukseen Jeesukseen, niin kaikki muukin tulee olemaan hyvin.

¹⁵ Niinpä pitääkö nyt mielenne siinä, koska minä sanoin nämä muutamat sanat niille, jotka ovat sairaita ja vaivattuja, niin että minä tulen puhumaan tänä aamuna seurakunnalle ja sen tilasta. Sillä minusta tuntuu, että vaikka jumalallinen parantuminen on ihmeellistä, mutta kun olin Shreveportissa, minulla oli vain noin kolme parantamiskokousta, kun olin siellä, kolme, tai ehkä neljä, korkeintaan, yhdestätoista päivästä. On tärkeämpää saarnata ihmisten sieluille, kuin käyttää niin paljon aikaa jumalalliseen parantamiseen. Vaikka, sairaat ja hätää kärsivät ihmiset, Jumala voi parantaa heidät. Ja se on jo vahvistettu ympäri maailmaa, että Hän tekee sen. Mutta pääasia nyt, on sielulle, joka ei koskaan kuole. Ruumis kuolee. Mutta sielu ei koskaan kuole, ja meidän täytyy pitää se vilpittömänä ja oikeassa suhteessa Jumalaan.

¹⁶ Olen usein sanonut tämän. Haluan kaiken tehdyn valmiiksi, sillä kun tulen tuolle virralle tuona aamuna, minä en halua mitään vaikeuksia siellä. Haluan pitää lippuni kädessäni, odottaen että nimeni kutsutaan. Ja minä haluan sanoa, kuten

Paavali muinoin, veli Creech: ”Minä tunnen Hänet Hänen ylönousemuksensa voimassa.” Että kun Hän kutsuu minut kuolleiden joukosta, minä tulen esiin... Minä haluan tuntea Hänet Hänen ylönousemuksensa voimassa.

¹⁷ Niinpä nyt, Hän, joka on Kirjan tekijä, kumartakaamme päämme ja sydämemme Hänelle hetkeksi.

¹⁸ Ja Jumala, Isämme, me tulemme nyt Sinun tykösi, pyytämään, että Sinä avaat Sanasi meille. Me voisimme avata sivuja, mutta vain Pyhä Henki voi avata Sanan. Niinpä avaa se tänä aamuna meille, Isä, ja anna meille ylen runsaasti armoasi. Me odotamme Sinua. Ja menköön Pyhä Henki Sanaan, ja antakoon sen inhimillisten huulten kautta ihmissydämille, ja ottakoon Hän sen ja laittakoon sen jokaiseen sydämeen juuri niin kuin me tarvitsemme. Ja kun kokoukset ovat ohitse, me olemme valmiita palaamaan koteihimme, me nöyrästi kumarramme päämme ja annamme Sinulle kiitoksen ja ylistyksen, kaikesta siitä, mitä me olemme oppineet Sinulta ja mitä Sinä olet tehnyt meille. Kristuksen nimessä me pyydämme sitä. Aamen.

¹⁹ Luemme Sanaa Johanneksen evankeliumin 1. luvusta, te, joilla on Raamatut ja haluaisitte lukea kanssani tai merkitä sen muistiin tekstiksi. Ja me luemme tekstin Sanasta, ja sitten rukoilkaamme, ja että Pyhä Henki tulee ottamaan asiayhteyden Sanasta antaakseen sen meille. Me voimme lukea sen, me, jotka osaamme lukea, voimme lukea sen, mutta vain Jumala voi tuoda esiin sen asiayhteyden. Teksti voidaan lukea, koska se on Hänen Sanansa, mutta silloin sen sisällön täytyy olla Jumalan antama. No niin, Johanneksen evankeliumin 1. luku, ja aloitetaan jakeesta 28 ja luetaan 32. mukaan lukien.

Tämä tapahtui...?... Jordanin tuolla puolella, jossa Johannes oli kastamassa.

...seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit!

Ja tämä on se, josta minä sanoin: ’Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä’.

Ja minä en tuntenut häntä; mutta... mutta että hän tulisi... julki Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan.”

...Johannes todisti sanoen: ”Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niin kuin kyyhkynen, ja se jäi hänen päällensä.”

Minä haluan lukea sen uudestaan, tuon viimeisen jakeen, 32. jakeen.

Ja Johannes todisti sanoen: ”Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niin kuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä.”

²⁰ Lisätköön Herra nyt siunauksensa Sanaan. Haluan teidän koettavan käsittää joka sanan, jos me voimme. Voitteko kuulla minua kunnolla siellä kaukana? Hyvä on, voitteko kuulla minua siellä takana? Jos voitte, kohottakaa kätenne. Se on hyvä.

²¹ No niin, minä haluan puhua teille tänä aamuna vertauskuvallisesti, jollakin tavalla niin, että jopa kaikkein epäuskonnollisin ihminen täällä voisi ymmärtää. No niin, me tulemme seurakuntaan tehdäksemme itsemme paremmiksi. Me tulemme tekemään itsestämme parempia ihmisiä, parempia kristittyjä, parempia kansalaisia, parempia isiä, parempia äitejä, parempia naapureita. Me tulemme, koska Kristus on sanonut meille, että jos me tulisimme, pyytäisimme mitä tahansa Hänen nimessään, siellä missä meitä on kokoontunut yhteen niin monta kuin kaksi tai kolme, Hän olisi meidän kanssamme ja antaisi sen meille. Niinpä, mikä voisi olla enemmän, olla yhtään parempaa meille tänä päivänä kuin tietää, että me olemme seurakunnassa parantaaksemme itseämme, laajentaaksemme ymmärrystämme? Kuinka moni sanoisi: ”Sitä varten minä olen täällä”? Katsotaanpa. ”Minä—minä haluan paremman ymmärryksen.” Ja me emme voi, meillä ei voi olla parempaa ymmärrystä, ellei se . . . Ja jos me haluamme ymmärtää Jumalaa, sen täytyy tulla Jumalan Sanasta, sillä Sana on se, minkä Jumala antoi meille ruokkimaan nälkäisiä sielujamme. Ja Pyhä Henki lähetettiin ottamaan Jumalan Sana ja ruokkimaan meitä Sanalla. Näettekö te sen? Katsokaahan, me . . . Pyhä Henki on Jumalan lähettämä, ottamaan Jumalan Sana ja antamaan se meille niin kuin me tarvitsemme. No niin, minä olen niin iloinen, että Jumala valmisti sellaisen huolenpidon. Ettekö tekin? Että Hän ruokkisi meitä.

²² Me olemme Hänen laitumensa lampaita. Me puhumme siitä hetken kuluttua, lampaista. Ja me olemme Jumalan kolminkertainen olento, ja kun Hän voi hallita meitä täydellisesti, Hän voi johtaa meitä ja opastaa meitä.

²³ No niin, se miellytti Jumalaa niin, että kun Hän lähetti Jeesuksen maan päälle, Häntä miellytti esittää Hänet eläimenä, ja tuo eläin oli karitsa. Jo kauan sitten alussa, Eedenin puutarhassa, Jeesuksen tulemisen esikuvissa, Jumala uhrasi, tai Hänellä oli karitsa sijaisuhrina, Kristuksen tulemisen esikuvissa. No niin, olen usein ihmeteltyt, miksi Jumala esittäisi Kristuksen esikuvallisesti eläimenä, karjaeläimenä. Mutta me tulemme huomaamaan, että Karitsa, syy, miksi Hän valitsi karitsan, karitsa on sävyisin ja lempein kaikista luoduista, joita maan päällä on. Mikään ei ole lempeämpi ja säyseämpi kuin pieni karitsa, niin viaton, ei yksinään selviävä. Se—se ei ole ylimielinen. Se on lempeä, nöyrä pieni olento. Ja kun

Jumala aikoi kuvailla Kristuksen maailmalle, Hän kuvasi Häntä karitsana.

²⁴ No niin, mutta kun Jumala, Isä Jumala, Jehova, aikoi kuvailla itseään taivaasta, Hänet esitettiin sävyisimmässä, nöyryimmässä kaikista linnuista, jotka lentävät taivaalla, se on, kyyhkysessä. Ei ole lempeämpää lintua kuin kyyhkynen. Tein melkoisen tutkimuksen linnuista ja villieläimistä, ja kyyhkynen on hyvin erikoinen lintu kaikista muista linnuista, jotka lentävät taivaissa. Kyyhkynen on rakastaja. Kyyhkynen on lempeä. Ja kyyhkysellä ei ole sappea, se on ainoa lintujen perheessä, jolla ei ole sappea. Tästä syystä te ette koskaan näe kyyhkystä missään muualla kuin siellä, missä on viljaa ja siemeniä. Nyt, . . .

²⁵ Arkissa oli kyyhkynen. Ja kyyhkynen on edustettuna monissa paikoissa Raamatussa. Se on esikuva Pyhästä Hengestä. Ja myös karitsa on esitetty monissa paikoissa Raamatussa, Kristuksena, Ilmestyskirjassa, aina Ensimmäiseen Mooseksen kirjaan asti, ja niin on kyyhkynenkin.

²⁶ Ja Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, kyyhkynen oli arkissa, istuen orrella muiden taivaan lintujen kanssa; ja yksi niistä oli korppi, varis. Ja varis on yksi ilkeimmistä linnuista, varis ja närhi, luullakseni ovat ilkeimpiä lintuja, joita voimme löytää. Varis on hyvin pitkäikäinen lintu, ja se elää (niiden väitetään) elävän joskus kaksi tai kolmesataa vuotta, että varis . . . Papukaija elää pidempään kuin se.

²⁷ Mutta kyyhkynen on yksi eläimistä tai linnuista, joilla ei ole sappea. No niin, varis saattaisi istua täällä ja syödä kuollutta raatoa. Te ette koskaan näe kyyhkystä tuon kuolleen raadon ympärillä. Se ei voi sietää sitä. Sen haju sen nenässä, se ei voinut sietää sitä. Se tekisi sen sairaaksi. Ne eivät vain yksinkertaisesti voi sietää mitään, mikä pilaantuu, mätänee. Ne eivät voi sietää sitä, joten se ei voinut syödä sitä. Jos se söisi sen, se tappaisi kyyhkynen välittömästi, koska se, mikä sulattaa ruuan, on sapsen vuoto vatsaan sulattamaan ruoan. Ja jos ei ole mitään sappea menemään sinne tekemään sen, silloin se tappaisi kyyhkynen. Niinpä te aina löydätte kyyhkynen sieltä missä on jotakin puhdasta, jotakin, mikä on terveellistä.

²⁸ No niin, varis on erilainen. Nyt, huomatkkaa variksen olevan esikuva tekopyhistä. Varis voi istua siellä kuolleen raadon päällä ja syödä juuri niin paljon kuin haluaa, ja lentää suoraan pellolle ja syödä myös vehnää. Mutta kyyhkynen ei voi syödä vehnää ja sitten lentää kuolleen raadon päälle.

²⁹ Niinpä, tekopyhä, ihminen voi olla tekopyhä ja syödä sekä hengellisiä asioita että hyviä ja pahoja asioita. Mutta todellinen uudestisyntynyt kristitty ei voi sietää asioita, jotka ovat vääriä, ja hän voi vain syödä hyviä asioita. Huomatkaa se! Kun te näette miehen, joka voi mennä tanssimaan, mennä ulos ja juoda, mennä ulos ja elää synnissä, ja tulla takaisin seurakuntaan ja

ehkä huutaa aivan yhtä paljon kuin pyhä, mitä se on? Hän on raadonsyöjä, hän voi syödä sekä mädäntyneitä että hyviä asioita. Mutta todellinen kristitty ei voi enää sietää noita asioita, sillä hän on siirtynyt kuolemasta elämään. Ja välittömästi se tuomitsisi hänet, jopa ajatuksetkin siitä, kunnes se tuomitsi hänet niin, että hän kääntäisi kasvonsa ja kävelisi pois. Oi, millainen kuva!

³⁰ No niin, karitsa on hyvin lempeä pikku kaveri. Se ei, se ei voi auttaa itseään. Se ei selviä yksinään, koska se ei voi auttaa itseään. Täällä jokin aika sitten olin menossa läpi laitumen, kun minulla oli tapana partioida, ja minä löysin pienen karitsan, ja ne kaikki olivat jotenkin joutuneet siitä eroon ja se oli aivan kietoutunut piikkilankakimppuun. Ja tuo pikku kaveri makasi siellä verta vuotaen ja määkien. Ja minä kuljin ohitse ja näin että kaukana, noin puolen mailin päässä, oli kokonainen lammaslauuma. No niin, se olisi maannut siellä ja varikset olisivat nokkineet sen silmiä melko pian, jos me emme olisi saaneet sitä siitä pois. Mutta minä irrotin tuon pikku kaverin, otin sen käsivarsilleni. Se ei koskaan pannut vastaan. Se oli todella hiljaa. Nostin sen käsivarsilleni. Ensimmäinen—ensimmäinen kerta, ehkä, kun ihminen milloinkaan oli koskenut sitä, mutta se oli lempeä. Se oli halukas johdatettavaksi. Se oli halukas saamaan apua. Toivottavasti näette sen. Se ei halunnut yrittää vastustaa tai potkaista takaisin tai purra. Karitsat eivät potki takaisin, ne eivät pure; ne vain nöyrtyvät. Ja tämä pieni kaveri, minä kannoin sen ja laskin sen muiden lampaiden joukkoon. Muutamassa minuutissa sen emo löysi sen, kuinka onnellinen se olikaan! No niin, kuinka tyypillistä se onkaan Jumalan Karitsalle!

³¹ Tiedättehän, minne he menevät teurastamaan lampaita, te tiedätte, että se mikä johtaa lampaat teurastamoon, on vuohi. Mutta vuohi johdattaa lampaat suoraan teurastamon kouruun, ja sitten juuri kun se saa lampaat tulemaan kourua pitkin, silloin se hyppää pois. Mutta voi, sanotaan, että kun he aikovat tappaa vuoheen, silloin se pistää pystyyn räihinän. Näettekö?

³² Ja niin paholainen tulee toimimaan. Hän koettaa johtaa Jumalan lapsia suoraan pahimpaan paikkaan, mutta kun tulee hänen kuolemansa aika, silloin hän todella pistää pystyyn räihinän. Sillä tavalla paholainen tekee sen. Ja sillä tavalla on joskus, että pieni hienon näköinen tyttö tai joku pieni neropattipoika, tupakka-askin tai viskipullon kanssa, johdattaisi pienen tytön pois, karitsan jonkun laumasta, huonoille teille. ”Oi, kaikki on hyvin. Tuossa seurakunnan hurskastelussa ei ole mitään perää.” Mutta kun kuolema kerran kohtaa tuon kaverin, te kuulette hänen ulvontansa, parkunsa ympäri maata. Ja sillä tavalla paholainen tekee sen.

³³ Mutta karitsa on niin lempeä, että sitä voidaan johtaa. Ja se on syy, miksi Jumala kuvasi Kristusta Karitsana, ja

itseään kyyhkysenä. Ja sinä päivänä, kun Johannes kastoi Jeesuksen Jordan-virralla, yksi suurimmista tapahtumista, mitä koskaan on tapahtunut, tapahtui juuri siellä. Huomatkaa, kuinka kaunista! Karitsa, sävyisin kaikista maan luoduista, ja kyyhkynen, sävyisin kaikista taivaan linnuista. No niin, se on ainoa tapa, jolla ne koskaan olisivat voineet tulla yhdistetyiksi. Se on ainoa tapa, jolla kyyhkynen koskaan tulisi karitsan päälle. Nyt, kun kyyhkynen tuli alas, Johannes näki Jeesuksen, ja hän sanoi: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit.” Ja Johannes sanoi: ”Minä todistan nähenei Jumalan Hengen laskeutuvan alas niin kuin kyyhkysen, ja se jäi Hänen päällensä.” Halleluja! Siinä se on. Kyyhkynen ja karitsa liittyneinä yhteen. Silloin Jumala ja ihminen tulivat yhdeksi. Silloin taivas ja maa syleilivät toisiaan. Halleluja! Silloin Jumala tuli lihaksi, se teki sen, silloin Jumala tuli alas Hengen muodosta ja tuli Mieheksi ja asui meidän keskellämme. Silloin kaikki iankaikkisuudet syleilivät toisiaan. Silloin Aadamin kansan langennut ihmisrotu ja Jehova Jumala ja jokainen enkeli tulivat yhteen, kun Jumala ja ihminen tehtiin yhdeksi, tuona suurena muistopäivänä, kun Johannes kastoi Jeesuksen.

No niin, mitä jos siinä olisi ollut susi? Kyyhkysen suloinen kujerrus ei olisi koskaan pystynyt olemaan tuon suden rinnalla.

³⁴ Mikä onkaan kauniimpaa kuin myöhäisenä iltana kuunnella, kuinka vanhat turturikyyhkysen istuvat siellä ja kujertelevat hetken? Kun menetin vaimoni ja vauvani . . . Minä en kertonut kenellekään, mitä olin tekemässä. Minulla oli tapana mennä vanhaan autooni, ajaa tänne tien toiselle puolelle, mennä tuonne Walnut Ridgeen hautausmaalle, istua siellä puun vieressä ja katsoa hautaa. En vain voinut luopua heistä. Näytti siltä, etten voinut kestää sitä enää. Ajattelen, minun pieni vauvani, joka makasi siellä, kahdeksan kuukauden ikäisenä. Kuinka hänellä oli tapana pitää pieniä käsiään ja kurottautua puoleeni, ja minä puhalsin torveen tai sanoin hänelle jotakin, ja hän ”goo-goo.” ojentaen pienet kätensä. Ja minä istuuduin puun viereen, varsinkin kun ilta tuli. Ja siellä oli yleensä vanha kyyhkynen, joka istui siellä pensaassa, se alkoi kujertamaan. Oi voi! Mietin kerran, oliko se vauvani kuolematon sielu, joka tuli takaisin koettaen puhua minulle. Mikään ei ole suloisempaa kuin tuo kyyhkysen kujerrus. Kuinka rakastettava se onkaan! Se tuo viestin. Kuinka se yrittääkään tehdä rauhan! Nousen aikaisin aamulla, menen ulos pensaikkoihin lähellä asuinpaikkaani, miten rauhallista onkaan kuunnella sitä! Istuen noissa suurissa korkeissa puissa, nuo kyyhkysen kujertavat toisilleen.

³⁵ Eräänä päivänä veli Coxin luona vanhalla kyyhkysemolla oli kaksi pientä poikasta. Ja ne asettuivat aivan rakennuksen harjalle, niin että kissat eivät voineet saada niitä. Ja vanha kyyhkysemo ruokki niitä. Sitten se tuli ja otti ne ja laittoi ne nousemaan ylös puuhun, ja ne istuivat siellä kaulat toistensa

ympärillä, ja kujersivat ja osoittivat rakkautta, koko päivän, kaksi pientä lempeää kyyhkynen poikasta.

³⁶ Ja minä ajattelin, kuinka Jumala, (kyyhkynen on niin rakastava lintu) ja Kyyhkynen, Jumala, haluten osoittaa rakkautta inhimillisiä olentojaan kohtaan. Jumala haluaa tulla rakastetuksi. Jumala haluaa rakastaa sinua. ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” Siunattu olkoon Herra! Sitten Jumala, haluten osoittaa rakkautta, Hänen täytyi jotakin... tehdä jotakin rakastettavaa. Hänen täytyi tehdä jotakin lempeää, kuten Hän itse on. Hänen täytyi tehdä jotakin, jota voitiin rakastaa. Hänen täytyi tehdä jotakin oman luonteensa mukaista.

³⁷ Te ette voisi rakastaa mitään, mikä ei olisi ollut teidän oman luonteenne mukaista. Rakastamisen täytyy yhdistyä rakkauden kanssa. Aviomiehen ja vaimon täytyy rakastaa toisiaan, jotta he onnistuisivat. Perheen täytyy rakastaa toisiaan, jos he haluavat onnistua. Jotakin, joka olisi rakastettavaa! Te etsitte kaikkialta löytääksenne vaimoksenne tytön, jota te rakastatte. Hän etsii löytääkseen miehen, jota hän voisi rakastaa.

³⁸ Jumala tutkii, koettaen löytää sielun, jota Hän voi rakastaa. Niinpä, Hän esitti Itsensä täällä maan päällä lempeänä kyyhkynenä ja lempeänä karitsana. Jos tuo karitsa edes hetkeksi ottaisi ärisevän suden luonteen, tuo kyyhkynen olisi lähtenyt välittömästi lentoon, se olisi mennyt pois.

³⁹ Mutta tuo karitsa, sillä ei ole mitään suuria omia ajatuksiaan. Karitsa on sellainen, että kun se on eksyksissä, se on toivottomasti eksynyt. Lammaas ei löydä tietään takaisin. Siitä syystä vuohi johtaa sen kuolemaansa. Se ei löydä tietänsä, lammaas, joka on eksynyt. Tästä syystä Jumala vertasi meitä lampaisiin. Kun me olemme eksyksissä, me olemme eksyksissä. Meillä ei ole mitään tapaa löytää tietä itseksemme. Ja on vain yksi tapa tehdä se, se on, olla kuuliainen lauman Paimenelle, ja Hän johtaa.

⁴⁰ Nyt, kun huomaan tämän karitsan ja tämän lampaan yhdessä... Karitsan ja kyyhkynen, pikemminkin, yhdessä, he tulivat yhdeksi. Katsokaa sitten, kuinka kyyhkynen johti karitsaa, Jumalan Poikaa. Kuinka lempeä Hän olikaan, tietäen, että Hän oli menossa teuraaksi. Kuinka lempeä Hän olikaan, eikä Hän koskaan yrittänyt korostaa itseään, eikä koettanut olla itseriittoinen. Hän sanoi: ”Minä en tee mitään, ennen kuin Isä näyttää sen Minulle ensin, ja Isä asuu Minussa.”

⁴¹ No niin, toiseksi karitsa on, karitsa on halukas luopumaan oikeuksistaan. Nyt, Jumala haluaa meidän olevan karitsoja, mutta tapahtuu niin monta kertaa, että me emme halua luopua oikeuksistamme, menettää oikeuksiamme. Niin monet teistä sanovat: ”No, minulla on oikeuksia, veli Branham.” Se on

totta, mutta oletteko te halukkaita luopumaan oikeuksistanne? Oletko valmis antamaan pois oikeutesi, jotta Jumala voisi johtaa sinua? Se on vikana seurakunnissamme tänä päivänä, suurella enemmistöllä, että Jumalan karitsan lempeys... Meidän oletetaan olevan karitsoja, mutta meistä on tullut kaikkea muuta kuin karitsoja. Ja se on syy, niin pian kuin me saamme tuon asenteen, Pyhän Hengen kyyhkynen lähtee lentoon ja poistuu.

⁴² Jos Jumalan karitsa olisi murahtanut ensimmäisen kerran niin kuin susi, tai olisi tehnyt jotakin vastoin sitä, mitä lempeä kyyhkynen olisi sallinut, kyyhkynen olisi lähtenyt lentoon. Hän olisi lähtenyt hetkessä.

⁴³ Ja tästä syystä me tänä päivänä ihmettelemme: ”Mikä on vikana helluntaiseurakunnassa?” Se johtuu siitä, että me olemme ottaneet päällemme erilaisen luonteen. Me olemme ottaneet sellaisen luonteen, että: ”Me haluamme oikeutemme. Me tulemme tekemään sen, minkä tiedämme olevan oikeutemme tehdä.” Ja meistä tulee ylimielisiä. Meistä tulee vihamielisiä. Meistä tulee välinpitämättömiä. Me annamme kiihkauden tulla sisälle. Me annamme itsekkyyden tulla sisälle.

⁴⁴ Karitsa, kun tulee aika... Se omistaa oman villansa, se on sen oikeus. Se omistaa villansa, mutta he ottavat karitsan ja heittävät sen teuraspölkylle, ja sitovat sen jalat. Se ei koskaan potki, se ei koskaan riitele. Te vain otatte sen oikeudet heti siltä pois, koska se on karitsa. Se ei voi tehdä mitään muuta, koska se on sen luonne. Mutta jos te kerran olette esteenä jonkun kristityn polulla, te huomaatte, onko hän karitsa vaiko vuohi. Te saatte selville, mikä hän on, suututtakaa hänet kerran. Ja tästä syystä tänä päivänä meidän seurakuntamme ovat siinä tilassa, missä ne ovat.

⁴⁵ Me olemme kutsuneet itseämme Jumalan karitsaksi. Naiset ja miehet, yhdessä, ovat alkaneet toimia aivan toisin kuin Jumalan karitsat. Te katsotte heitä kulkemassa kadulla, hiukset lyhyinä, leikattuina, kiharoita kaikkialla hiuksissaan. Ja muutama vuosi sitten te kutsuite... te, he... te ette olisi voineet lahjoa heitä tekemään sitä. Ja sitten te ihmettelette, miksi seurakunta on siinä tilassa, missä se on. Se johtuu siitä, että olette ottaneet suden tai vuohen luonteen sen sijaan, että olisitte säilyttäneet lempeän ystävällisyyden. Ja te sanotte: ”Se on minun etuoikeuteni, veli Branham.” Minä tiedän, että se on teidän etuoikeutenne. ”Parturit leikkaavat hiuksia. Ja niin kauan kuin parturi leikkaa hiuksia, eikö minulla ole siihen oikeutta?” Se on totta, se on teidän amerikkalainen etuoikeutenne. Mutta oletko sinä halukas luopumaan siitä, ollaksesi karitsa? Oletko valmis alistumaan?

⁴⁶ Ja te naiset, ei kauankaan aikaa sitten, te kuljitte kadulla... On naurettavaa nähdä, miten naiset pukeutuvat tänä päivänä.

Enkä minä puhu presbyteereistä ja metodisteista, Minä puhun teistä pyhyiden naisista. Mennä kadulle, ja se on . . .

⁴⁷ Minulla oli pieni risti riippumassa autoni etuosassa, ja joku sanoi minulle: hän sanoi: ”Billy, tiedäthän sinä, että se on katolinen tunnus?”

⁴⁸ Minä sanoin: ”Milloin katoliset saivat etuoikeuden ristiin?” Eivät koskaan! Se ei ole katolisen uskon tunnus; se on kristillisen uskon tunnus. Katolinen usko on pieni kuollut pyhimys, Maria tai—tai joku muu kuollut henkilö, jota he palvovat. Me emme palvo kuolleita ihmisiä. Me emme palvo Pyhää Ceciliaa ja kaikkia noita erilaisia pyhimyksiä. Se on katolisuutta, joka on spiritismin korkea muoto. Mutta risti edustaa Häntä, joka kuoli ja nousi ylös.

⁴⁹ Ja minä sanoin: ”Minä pidän sitä siellä, katsoessani kaduille. Kaksikymmentäviisi vuotta sitten, tai kolmekymmentä, kun olin melkein sokea, minä lupasin Jumalalle, että jos Hän parantaisi silmäni, minä katsoisin oikeaan asiaan.” Ja minä sanoin: ”Minne tahansa katsot, se on niin jumalatonta, puoliksi pukeutuneita naisia, ja alastomia naisia makaamassa pihoilla ja kaikkialla. Minä katson ristiä (ja muistan, mitä Kristus teki puolestani, ja käännän pääni) sen sijaan, että katsoisin sitä, mikä on paholaisesta.” Halleluja!

⁵⁰ Ja he ovat ihmisiä . . . Älkää sanoko, että he ovat ”presbyteerejä, katolisia,” he ovat helluntailaisia! Aamen. Te sanotte: ”Minulla on oikeus siihen, veli Branham.” Se on totta, mutta jos sinä olisit karitsa, sinä luopuisit oikeuksistasi. Ja kun te alatte käyttäytyä sillä tavalla, Pyhä Henki, lempeä kyyhkynen, lähtee heti pakoon. Hän ei häpäise itseään kanssasi. Ei, ei, ei. Älkää koskaan ajatelko, että te voisitte käyttäytyä sillä tavoin ja säilyttää Pyhän Hengen. Te ette voi tehdä sitä! Raamattu sanoi niin. Teidän täytyy luopua . . . No, te sanotte: ”Muutkin naiset tekevät niin.”

⁵¹ Ja sinä mies, sinä surkea, pieni, selkärangaton nynny, sinä, joka antaisit vaimosi tehdä sellaista, se osoittaa, mistä sinut on tehty. Se on syy, miksi teillä ei ole Pyhää Henkeä, niin kuin te tunnustatte omistavanne, tai teillä olisi tarpeeksi jotakin itessänne saadaksenne hänet käyttäytymään kuin hieno nainen niin kauan kuin hän asuu kanssanne, ainakin. Aamen. Se kuulostaa vanhanaikaiselta, leikkaavalta. Mutta sitä seurakunta tarvitsee tänä päivänä, vanhanaikaista Pyhän Hengen tekemää pesemistä, ja ripustamista ja kuivaamista ja silittämistä Pyhän Hengen toimesta. Varmasti!

⁵² Millaiseen tilaan maailma onkaan joutunut! Kuinka he tulevat kaduille ja käyttäytyvät! Kuinka te työnnätte päanne kiinni televisioon keskiviikkoiltana, ettekä mene seurakuntaan! Kuinka te . . . No, mutta tässä maassa ei ole yhtäkään lasta joka . . . he tietävät kaiken siitä, kuka David Crockett on.

Ja tuo inhottava valhe, joka sanoo, että hän tappoi karhun kolmevuotiaana, te tiedätte, että se on valhe, mutta te annatte lastenne saada päänsä täyteen sitä. Eikä ole yhtä prosenttia sadasta, joka olisi milloinkaan tiennyt jotakin Jeesuksesta Kristuksesta. Se johtuu siitä, että tästä maailmasta on tullut niin saastunut! Tämä kansakunta, niin älyttömänä ja niin kaukana Jumalasta, on hylännyt Pyhän Hengen.

⁵³ Oi, te sanotte: ”Minä menen kirkkoon ja huudan.” Sinä saatat tehdä sen. Mutta kunnes tuo lempeä Jumalan karitsa asettuu sydämeesi, ja saa sinut puhdistamaan elämäsi ja käyttäytymään kuin eri ihminen, kristillisyyden jäljittelevä ei auta sinua. Sinulla täytyy olla se. Aamen.

⁵⁴ Menin täällä jokin aika sitten erääseen taloon vierailakseni sairaan miehen luona, ja eräs nainen makasi, istui siellä. Ja pikku Oswald-kulta tuli sisään, lakki kallellaan, hän sanoi: ”Äiti, onko päivällinen valmis?”

⁵⁵ Hän sanoi: ”Kultaseni, meillä ei ole ollut aikaa” hän sanoi: ”tänä aamuna, valmistaa mitään päivällistä.” Hän sanoi: ”Minä teen sinulle voileivän,” hän sanoi: ”siellä on appelsiineja.”

⁵⁶ Hän käveli sinne ja tarttui appelsiiniin, katsoi sitä, puraisi sitä, heitti sen seinään niin lujaa kuin pystyi, mehu valui alas, hän sanoi: ”Jos tämä on kaikki, mitä täällä on, silloin minä menen ulos,” sillä tavalla.

⁵⁷ Minä ajattelin: ”Oi Jumala, hänen pitäisi olla minun noin viisi minuuttia!” Pojat, minä lölylyttäisin hänet tavalla, jolla häntä ei ole koskaan lölylytetty! Mutta he makasivat siinä, säälien ja hemmotellen. Se, mitä hän tarvitsee, on hyvä vanhanaikainen lölylytys. Sitä me tarvitsemme, joitakin vanhanaikaisia koteja jälleen, ja joitakin saarnaajia, jotka seisovat saarnatuolien takana ja saarnaavat totuutta, ja esittävät sen siellä, missä se kuuluu esittää. Aamen. Se on totta. Oi voi!

⁵⁸ Pikku Mary polkee pientä jalkaansa ja työntää tuon pienen nenän pystyyn ja työntää nuo pienet, ruusunväriset huulet (Max Factorin aineella) eteenpäin, ja kääntää pienen päänsä pystyyn ja kävelee ulos talosta. Mikä häpeä! Kuinka tottelemattomia lapset ovatkaan! Raamattu sanoi, että he tulisivat olemaan. Kirjoitukset sanovat, että he tulisivat olemaan. Kuinka he käyttäytyisivät, miten he toimisivat, ja ne asiat, joita tapahtuu maailmassa tänä päivänä, koska he ovat murehduksenne Pyhän Hengen pois.

⁵⁹ Muutama vuosi sitten. Minä menen nyt, muutaman päivän kuluttua, juhlimaan Pyhän Hengen ensimmäistä vuodatusta Amerikassa, viisikymmentä vuotta sitten tänä vuonna, vanhassa Azusa-kadun kokouksessa, helluntailaisten kokouksessa Los Angelesissa, missä heillä oli ensimmäinen Pyhän Hengen vuodatus, kun ihmiset kokoontuivat yhteen. Kun Kristus tuli alas noiden ihmisten keskelle, he olivat juuri niin lempeitä,

juuri niin rauhallisia. He elivät jumalista elämää. He elivät uhrautuvaa elämää. He olivat halukkaita antamaan periksi. He olivat halukkaita olemaan Pyhän Hengen johtamia. He eivät välittäneet siitä, mitä ihmiset sanoivat, että he olivat ”vanhanaikaisia,” sanottiinpa heidän sitten olevan ”hulluja” tai mitä sitten, he olivat halukkaita olemaan Pyhän Hengen johtamia.

⁶⁰ Mutta, tänään, oi voi, puuterihuiskun ja meikkirasian kanssa ja shortsit päällä ja ulkona kadulla, sehän on häpeällistä! Ja sanoen itsestään, että heillä ”on Pyhä Henki.” Oi, te sanotte: ”Mutta minä puhuin kielillä.” Kyllä, ja paholainenkin tekee niin. ”Voi, minä huusin.” Ja paholainenkin tekee niin. Paholainen voi jäljitellä kaikkea, mitä Jumalalla on, paitsi rakkautta, eikä hän voi jäljitellä rakkautta. Kyllä.

⁶¹ Sitten, ensimmäinen asia, jonka te huomaatte, kun te aloitte tehdä noita asioita, te madalsitte aidan, te alatte tehdä kompromisseja, silloin seurakunta alkoi saada pieniä kotkotuksia, klikkejä keskuuteensa, ja tämä sanoi: ”Tiedättehän, pastori on vain *sitä-ja-sitä*,” tai ”diakoni on *sellinen-ja-sellinen*.” Ja ensimmäinen asia, jonka te huomaatte, on se, että te kuuntelitte sitä! Ja tästä syystä meillä on ollut niin paljon ongelmia, koska te olette alkaneet kuunnella pahoista, ja saaneet murinan, lempeän kyyhkyn kuuntelemisen sijaan, Pyhän Hengen, Jumalan kyyhkyn, joka johtaisi teitä ja opastaisi teitä, rakastaisi teitä ja siunaisi teitä.

⁶² Ensimmäisen kerran kun te saatte yhden noista pienistä kiukun purkauksista, Kyyhkynen lentää heti pois. Se on totta. Hän ei voi sietää sitä. Hänen luonteensa on erilainen. Voi, Hän ei voi sietää sitä ollenkaan. Ja te alatte puhua naapuristanne, Hän ei voi sietää sitä, Hän ei vain kestä sitä. Hän vain lähtee pakoon ja menee pois. Hän ei vain voi kestää sitä pidempään. Kyyhkynen on lempeä. Kyyhkynen on nöyrä, ja kyyhkynen, ja, eikä se voi sietää mitään, ellei sillä ole samanlainen luonne.

⁶³ Nyt, Jumala voi tehdä teidän luonteenne erilaiseksi, mies tai nainen, Hän voi antaa teille erilaisen luonteen. Ja te sanotte: ”No, veli Branham, mitä me voimme tehdä sille?” Tulkaa vain karitsaksi jälleen. Ainoastaan kaksi eläintä voi koskaan liittyä yhteen, ne ovat kyyhkynen ja karitsa. Kyyhkynen ei tule minkään muun kuin karitsan luo. Ja jos sinusta on tullut vuohi, niin ota pois tuo vanha vuohimainen henki itsestäsi. Se on totta. Jos teistä on tullut jotakin muuta, ottakaa se pois itsestänne, jos te alatte tulla juoruilijoiksi.

⁶⁴ Täällä kerran, minä saarnasin niin ankarasti kuin pystyin saarnaamaan tietyssä kaupungissa, ja siellä oli tuhansia ihmisiä. Tein alttarikutsun. Ajattelin, että olin käsitellyt koko synnin valtakunnan, käsitellyt kaikkea, mitä saatoin ajatella. Sinä iltana kokouksen päätyttyä eräs hyvin sievistelevä pieni nainen

käveli ohitse, hän sanoi: ”No, veli Branham, minä olen todella iloinen, että sinä et kajonnut minuun tänä iltana.”

Minä ajattelin: ”Sen täytyy olla todellinen kristitty.” Hän sanoi: ”Sinä et kajonnut minuun tänä iltana.”

⁶⁵ Minä sanoin: ”No, olen todella iloinen kuullessani sen, rouva, teidän täytyy olla lähellä Jumalan valtakuntaa.” Ja hän keikkui pois.

⁶⁶ Joku iäkäs nainen seiso siellä. Minä sanoin: ”Kuulehan, tunnetko sinä tuon naisen?”

”Kyllä.”

Minä sanoin: ”Hänen täytyy olla todellinen kristitty.”

⁶⁷ Hän sanoi: ”Ainoa asia, jota sinä et onnistunut käsittelemään tänä iltana, veli Branham, oli juoruaminen. Hän on suurin juoruaja koko maassa.” Siinä se on, se on se, näettehän.

⁶⁸ Mutta kun te tulette johonkin noista asioista, riippumatta siitä, osuuko saarnaaja siihen saarnatuolissa vaiko ei, kun te näette nuo maailman lihalliset asiat, niin kauan kuin te siedätte niitä, te olette poissa Jumalasta, ja Pyhä Henki pysyy poissa. Tästä syystä kokoukset eivät ole sellaisia kuin niillä oli tapana olla. Siitä syystä parannuksen tien polkua ei synny tänä aamuna tabernaakkelissa. Siitä syystä suuria telttakokouksia ei ole ympäri maata, koska me olemme murehduksenne Jumalan lempeän Kyyhkynen. Se on totta. Hän ei pysy kanssamme niin kauan kuin me olemme niin välinpitämättömiä, niin kauan kuin me panettelemme: ”Me haluamme oman tiemme!”

⁶⁹ Nyt haluan teidän huomaavan, että karitsa oli hiljainen karitsa. Raamattu sanoo: ”Hän ei avannut suutaan. Niin kuin lammas keritsijänsä edessä, Hän oli hiljaa.” Hän ei avannut suutaan. Hän ei ollut se, joka haluaa oikeuksiaan. Ei, Hän oli halukas luopumaan oikeuksistaan. Hän oli hiljainen karitsa.

⁷⁰ Mutta tänä päivänä, oi voi, kuinka me haluammekaan pitää kiinni erimielisyyksistämme! Oi voi! ”Minä sanon teille, sanokoon joku minusta jotakin, niin minä menen sinne ja haen hänet, pojat, minä teen hänestä selvää.” ”Minä kerron tuolle vanhalle tekopyhälle, kun näen hänet! Odottakaa vain, kunnes näen hänet! Ylistys Jumalalle, halleluja! Huh-huh!” Kyyhkynen vain lähtee lentoon ja menee pois. Se on totta. Pyhä Henki ei ole enää teidän kanssanne, niin kauan kuin te tunnette sillä tavalla. Merkitkää se vain kirjaanne, Se ei koskaan tee sitä. Pyhä Henki ei vain pysy siellä, missä sellainen henki on. Sen täytyy olla karitsan henki, lempeä henki, tai se ei vain pysy sen kanssa, siinä kaikki; jos se ei ole lempeä, nöyrä, Pyhän Hengen johtama. Ja jos jotakin tulee esiin, Se vain ei edes huomaa sitä, se vain jatkaa eteenpäin. Näettekö? Ja juuri sillä hetkellä, kun se astuu syrjään, tiedättehän, se on juuri. . . kun te astuitte syrjään.

71 Tiedättehän, että ensimmäinen synti alkoi siitä, kun ihminen astui syrjään vain hetkeksi. Tiesittekö sen? Raamattu sanoi niin. Eeva astui hetkeksi syrjään, kuullakseen, mitä Saatanalla oli sanottavana, ja hän maalasi Eevalle niin kauniin kuvan, että hän todella ajatteli, että se oli totuus. Ja Eeva kuunteli häntä.

72 Ja ainoa asia, jonka paholainen haluaa teidän tekevän, on astua syrjään vain muutamaksi minuutiksi. Hän voi maalata kuvan, sanoa: ”No niin, katso tänne. Tiedättehän, veli, tiedättehän, sisar, jos he olisivat oikeanlaisia ihmisiä, he eivät tekisi tätä. Jos he vain tekisivät tämän juuri tässä, tiedättehän.” Hän voi tehdä siitä niin todellista teille, kunnes siitä tulee todellinen totuus. Näin on! Mutta muistakaa, se on paholainen!

73 Minä en välitä siitä, kuinka alhaisia he ovat, kuinka pitkälle syntiin he ovat vaipuneet, teidän asianne on laittaa käsi heidän ympärilleen ja nostaa heidät ylös Jumalan rakkauden kautta. Missä te olitte, kun Jumalan kyyhkynen nosti teidät pois mutaisesta savesta? Se on teidän asianne, ystäväni. Tämä maailma kaipaa kuollakseen vähän rakkautta. Se. . .

74 Haluan teidän huomaavan myös tämän eläimen, tämän pienen eläimen, se oli hiljainen karitsa, koska se ei. . . kun häntä herjattiin, hän ei herjannut takaisin. Hän ei hyökkäillyt ja käyttäytynyt huonosti eikä metelöinyt ja ollut hermona ja jatkanut, hän ei tehnyt sitä. Kun joku. . . Kun häntä herjattiin, hän ei herjannut takaisin. Hän ei avannut suutaan.

75 Mutta tehkөөn joku jotakin teille tai minulle, voi sentään, me räjähdämme kuin rupikonna, johon osuu haulleja, puhkumme kuin vanha hanhi. ”Minä sanon teille heti, että hän astui jälleen varpailleni tuolla tavalla, minä en enää koskaan mene takaisin tuohon vanhaan seurakuntaan. En! Ylistys Jumalalle! Halleluja! Nasarealaiset ottavat minut vastaan, Pyhyyden pyhiinvaeltajat, he ottavat minut. Halleluja. Minun ei tarvitse tehdä sitä enää.” Hyvä on, kyyhkynen lähtee lentoon.

76 ”Tiedätkö mitä? Jos tuo vanha tekopyhä menee tuohon seurakuntaan, minä en enää koskaan mene sinne. Hyvänen aika, minä en koskaan tee sitä!” Kun tuo asia iskee sinuun, tuo vanha ärisevä susi, kyyhkynen lähtee lentoon. Totta. Silloin Pyhä Henki on poissa.

77 Sitten te ihmettelette, mikä teitä vaivaa. Te ihmettelette, mikä seurakuntaa vaivaa. Te ihmettelette, mikä teitä vaivaa. Miksi teillä ei ole voittoa niin kuin teillä oli ennen? Sinä olet muuttanut luonnettasi. Sinusta on tullut vuohi karitsan sijasta. Sinusta on tullut jotain muuta kuin karitsa.

78 Teidän täytyy saada tuo todella sävyisä Henki: ”Pyhä Henki johtakoon minua minne tahansa. Jumala, minä rakastan jokaista syntistä riippumatta siitä, missä he ovat.” Kun ihmisen sydän tulee sellaiselle paikalle, silloin te tulette näkemään, että jotakin tapahtuu, teidän sielussanne.

79 Te sanotte: ”No, veli Branham, onko siihen mitään ratkaisua?” Kyllä, tulkaa vain karitsaksi, siinä kaikki. Te sanotte: ”No, veli Branham!”

80 Tapasin erään nuoren naisen eräänä iltana, Shreveportissa. Billy ja minä menimme erääseen paikkaan syömään voileivän kokouksen jälkeen. Kaunis nuori nainen tuli sinne, luultavasti nuori tyttö, tai ehkä kahdenkymmenen tai jotain sellaista, kauniisti puettuna. Hän istuutui. Huomasin hänen katselevan koko ajan meihin päin. Jatkoin vain syömistä. Muutaman minuutin kuluttua eräs nainen tuli sisään. Hän sanoi: ”Hyvää päivää!” Puhuin hänelle. Ja tiedän, että tuo nainen oli sisar Davis sieltä. Ja hän ja toinen nainen Life Tabernaakkelista, minä tunsin heidät hyvin, hän tuli ja puhui minulle, jatkaen edelleen. Sitten vastapäätä istuva nuori nainen, hän sanoi: ”Veli Branham, se oli hieno sanoma tänä iltana.”

81 Minä sanoin: ”Hyvää päivää, sisar!” Minä sanoin: ”Kiitos, paljon.” Ja minä sanoin: ”Oletko sinä Life Tabernaakkelin jäsen?”

82 Hän sanoi: ”Minä olen.” Hän sanoi: ”Tiedätkö, veli Branham, minä olisin voinut laulaa kuorossa, mutta he rajoittivat sitä.” Hän sanoi: ”Minulla oli, voi, niin monta vuotta laulukoulutusta ja kaikkea.” Hän sanoi: ”Lauloin sooloja ja lauloin tiettyjä asioita.” Hän sanoi: ”Mutta minä—minä en voinut laulaa, koska heillä on—heillä on rajoitus, että ’kukaan maalia käyttävä nainen ei voi laulaa—laulaa kuorossa.’”

Minä sanoin: ”No, ylistys Jumalalle Life Tabernaakkelista!”

83 Hän sanoi: ”Mutta, minä sanon sinulle, veli Branham,” hän sanoi: ”Minä olen kristitty.”

84 Minä sanoin: ”Sitten, sisar, mene kotiin ja pese kasvosi, tai mitä tahansa teetkin.” Minä sanoin: ”Aiotko sanoa minulle, että sinä antaisit sellaisen pienen asian kuin käyttää vähän tuota ainetta kasvoillasi. . .”

85 Ja minä voin todistaa teille, että se tuli paholaisesta. Minä voin todistaa teille, ettei mikään. . . Sen alkuperä oli pakanoissa. Ja niin kauan kuin te käytätte sitä, se on pakanan merkki. No niin, tulin juuri Afrikasta, ja olen ollut hottentottien viidakoissa ja saanut tarkalleen selville mistä korvakorut, mistä kaikki nuo asiat ovat tulleet, ja kaikki tämä, paljon koruja kiedottuna niskanne ympärille ja korviinne ja kaikkea, mistä se tulee. Se on pakanoilta. Ja Raamattu ei halua kristityn olevan pakana. Ettekä te halua. . . Minä en sano, että sinä olet pakana, koska teet niin, mutta sinä saat itsesi näyttämään sellaiselta. Se johtuu siitä, että teidän pastorinne ei kertonut teille totuutta. Raamattu sanoi niin.

86 Ja nyt te sanotte: ”Veli Branham, luulen, että jos minulla on lyhyet hiukset, olisin siistin näköinen ja muuta sellaista.” Se on

totta, mutta jos sinulla on pitkät hiukset, olisit siistimpi. Se on kaikki pois niskastasi ja yhteen kerättynä ja tekee sen oikeaksi.

⁸⁷ Tiedättehän, mitä Raamattu sanoi? Että miehellä on oikeus laittaa vaimonsa pois ja saada hänestä avioero, jos hän leikkaa hiuksensa. Jos hän leikkaa hiuksensa, se osoittaa, että hän on uskonon miestänsä kohtaan. Raamattu sanoi niin, Ensimmäinen Korinttolaiskirje 12, ottakaa selvää eikö se ole niin. Hän, joka . . . Nainen, joka leikkaa hiuksensa, häpäisee päänsä, joka on hänen miehensä. Ja jos hän on kunniaton, hänestä tulisi ottaa ero ja päästä eroon. Se on totta. Mutta, katsokaahan, pastori ei koskaan kerro teille noita asioita. Ja se on syy, miksi te teette niin kuin te teette. Ja—ja mies, Raamattu sanoi . . .

⁸⁸ Täällä jokin aika sitten joku kirjoitti ja sanoi: ”Veli Branham, nämä—nämä mekot, joita naiset hankkivat,” hän sanoi: ”no, se on niin . . . te tuskin enää löydätte mekkoja, ja me kristityt naiset voisimme ihan hyvin käyttää näitä teryleenejä, nyloneita tai sellaisia, mitä ne onkaan?”

⁸⁹ Minä sanoin: ”Katsohan, sisar, siinä on yksi asia. Tässä on yksi tosiasia. Te voitte tehdä tämän: jos te ette voi ostaa sellaista, he myyvät ompelukoneita, te voitte tehdä sellaisen.” Minä sanoin: ”Se on totta. Jotta se näyttäisi vain . . .” Minä uskon . . . Tiedättehän, se, mikä on teidän sydämessänne, ilmaisee itseään. Se, miten toimitte ja tapa, jolla käyttäydytte, se osoittaa, mitä teissä on.

⁹⁰ Se on syy tähän kaikkeen ärinään ja riitaan ja panetteluun ja—ja takaisin hyökkäämiseen, ja käytökseen kaikkialla seurakunnassa, se on se, mikä hajottaa seurakunnan. Se osoittaa, että pahalainen tuli teihin, ja se osoittaa, että Pyhä Henki jätti teidät. No niin, minä tiedän, että se vain polttaa tervan pois teistä joistakin, mutta sen pitäisi tehdä se. Sen pitäisi! Sitä varten se on sanottu; ei ollakseni nenäkäs, ei käyttäytyväkseni nokkelasti; vaan kertoakseni teille, missä ongelma on, sillä jonakin päivänä minun täytyy seistä ja vastata teistä. Ja juuri syy siihen, mitä te teette ja miten te toimitte, se osoittaa, mitä te olette. Jos teillä on vain kiivaus, joka saa teidät hetkessä menettämään malttanne, ja te tulette tänne ja toimitte niin, tai arvostelette, tai olette karkeita ja muuta sellaista, se osoittaa, mistä se tulee.

⁹¹ Nyt on vain yksi asia tehtävänä, ottaa se pois sieltä, ja kyyhkynen tulee takaisin sydämeenne. Kun kyyhkynen meni ulos arkista, se päästettiin ulos. Mutta se tuli takaisin ja koputti tuohon arkin oveen, kunnes Nooa päästi sen sisälle. [Veli Branham koputtaa saarnatuoliin—Toim.] Pyhä Henki on täällä. Pyhä Henki haluaa tulla sisälle. Se on syynä tänä päivänä, että Pyhä Henki, Hän ei ole poistunut teistä ikuisesti. Se vain istuu siellä puiden oksilla jossakin, valmiina lentämään takaisin ja tulemaan teihin, ja antamaan teille rakkautta ja rauhaa ja iloa,

niin kuin teillä oli ennenkin. Varmasti, Se on. Hän on valmis tekemään sen. Hän haluaa tehdä sen. Hän kaippaa tehdä sen. Mutta te ette anna Hänen tehdä sitä!

⁹² No niin, minä en puhu teille vieraille. Minä en tiedä, mitä teidän pastorinne... Minä puhun Branham tabernaakkelille. Minä en puhu teille ihmisille muista seurakunnista. Minä puhun Branham tabernaakkelille. Siitä on kysymys täällä.

⁹³ Se saa kyyhkynsen lähtemään lentoon. Antakaa jonkun vain aloittaa jotakin pientä seurakunnan suhteen, ja ensimmäinen asia on: "Oi, onko se niin? Voi, tekikö...? Ethän vain tarkoita sitä?" Juuri silloin Pyhä Henki menee, lentää pois. Se ei vain voi sietää sellaista henkeä. Jos vain tuo karitsan luonto jättää teidät, silloin Pyhä Henki on poissa. Se on totta. Ja siitä on kysymys tänä päivänä. Siitä syystä ihmiset ovat siinä tilassa, missä he ovat, se johtuu siitä, että he antavat väärän hengen tulla sydämeensä, elämänsä. Nyt se on syy, miksi meillä on...

⁹⁴ Raamattu sanoi, että tästä syystä meidän keskuudessamme on niin monia sairaita ja kärsiviä, se johtuu sellaisista asioista. Meidän täytyy olla lempeitä. Meidän täytyy olla rauhallisia. Meidän täytyy olla karitsa, jotta kyyhkynen voi pysyä kanssamme.

⁹⁵ Nyt, muistakaa, kyyhkynen tulee. Hän sanoi: "Voi, veli Branham, älä sano minulle, etten koskaan saanut Pyhää Henkeä. Halleluja! Silloin, sinä iltana siellä, eräänä iltana, oi, kun Hän tuli sisälle, minä saatoin vain kävellä..." Varmasti, se oli Hän! "Oi, minusta tuntui niin hyvältä, minusta tuntui kuin voisin saada jokaisen pienen linnun pois puusta ja halata sitä ja rakastaa sitä. Pahin ihmiseni, joka on koskaan tehnyt minulle jotakin, minusta tuntui kuin voisin laittaa käteni heidän ympärilleen ja halata heitä. Oi, veli Branham, miltä minusta tuntuikaan!" Varmasti, se oli Pyhä Henki.

⁹⁶ Mutta näettehän, syy, miksi Hän ei voinut pysyä. Sinä olit karitsa silloin; mutta kun sinusta tuli susi, hänen täytyi lähteä lentoon. Ei mitään vikaa kyyhkysessä; se olet sinä, ja... sinä annoit tuon hengen tulla itseesi. "Annoinko minä, veli Branham?" Kyllä, kun sinä kuuntelit noita juoruja, kun kuuntelit tuota valhetta, kun sinä sanoit: "No, minulla on oikeus!"

⁹⁷ Teillä ei ole mitään oikeutta! Teidät on ostettu hinnalla, joka oli Jumalan Pojan kalliin veren hinta. Teillä ei ole mitään laillisia oikeuksia. Halleluja! Ainoat oikeudet, jotka teillä on, on tulla lähteelle, joka on täytetty Immanuelin suonesta otetulla verellä, kun syntiset sukeltavat tuohon virtaan, kadottaen kaikki syyllisyyden tahransa. Kyllä. Se on ainoa oikeus, joka sinulla on, on Jumalalle antautunut oma tahto, ja sitten Jumala johdattaa siitä eteenpäin. Se saa aikaan sen, että kokoukset... Se saa aikaan niin monia outoja asioita. Pyhä Henki menee johonkin

paikkaan, Pyhä Henki sanoi: ”Tämä ei ole oikein. Lopeta kokous, siirry tuonne.” Minä lopetankin sen, veli, menen suoraan eteenpäin. Se on totta, koska teidän täytyy olla Jumalan Hengen johtamia. Ja ainoa tapa tulla Jumalan Hengen johtamaksi, on pysyä lempeänä, ei tietää paljon.

⁹⁸ ”Voi,” te ajattelette, ”minä tiedän todella paljon.” Kyllä, te saatte aivonne aivan kiihtyneiksi eivätkä ne voi edes toimia itsestään. Te tunnette kaikki kirjat ja kaikki vastaukset, ja kaiken kreikan ja kaiken heprean, eikä siellä ole mitään paikkaa kyyhkyselle istua. Se on totta. Mutta kun te tiedätte sen kaiken, silloin kyyhkynen ei voi johtaa, koska te tiedätte liian paljon.

⁹⁹ Karitsa ei väitä tietävänsä mitään. Sillä täytyy olla joku muu johtamassa sitä. Kunnia! Siinä se on. Ei tiedä mitään! Aamen. Ainoa asia, jonka minä tiedän, on, että Kristus Jeesus kuoli pelastaakseen minut.

¹⁰⁰ Siellä Kaliforniassa kulki kaveri, jonka etupuolella oli kyltti, jossa luki: ”Minä olen Kristuksen hullu,” ja takana luki: ”Kenen hullu sinä olet?” Se on totta. Tulkaa hulluksi maailmalle, että Pyhä Henki voisi johtaa teitä, koska Jumalan pojat ja tyttäret ovat Pyhän Hengen johtamia. Roomalaiskirje 8:1, sanotaan: ”Nyt ei ole siis mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, jotka eivät vaella lihan, vaan Hengen mukaan,” eivät vaella suden, vaan kyyhkynen mukaan. Aamen.

¹⁰¹ Docilla oli tapana laulaa laulua: ”Täytä tieni joka päivä rakkaudella, kun vaellan taivaallisen kyyhkynen kanssa; anna minun kulkea koko ajan laulun ja hymyn kanssa, täytä tieni joka päivä rakkaudella.” Millainen rauhallinen päivä se tuleeekaan olemaan Branham tabernaakkelille, tai mille tahansa muulle seurakunnalle tai kenelle tahansa yksilölle, kun he luopuvat oikeuksistaan, tullakseen karitsaksi.

”Mikä kysymys on, veli Branham?”

¹⁰² Tulla jälleen karitsaksi, tulla jälleen lempeäksi, tulla jälleen sellaiseksi, joka ei tiedä mitään, tulla jälleen alistuaksesi vain Kristukselle. Älkää yrittäkö, älkää yrittäkö tietää mitään. Vaeltakaa vain sävyisästi, hiljaisesti, nöyrästi, lempeästi, ja kyyhkynen johtaa teitä. Mutta aina kun te näette . . . ryhdytte kuuntelemaan noita juoruja, aina kun te menetätte malttinne, aina kun te alatte ajatella, että teillä on oikeus tehdä *tämä* ja tehdä *tuon*, kyyhkynen vain lähtee lentoon ja menee pois. Silloin teillä ei ole sitä enää. No niin, hän ei ole kovin kaukana teistä tänä aamuna, seurakunta. Hän istuu aivan siellä rauhan oksalla, odottaen luonteenne muuttuvan. Aamen.

¹⁰³ Se, mitä te tarvitsette tänään, on, että te luovutatte pois kaikki oikeutenne, on antaa Jumalan laskea teidät maahan ja keritä kaikki oikeutenne teiltä pois. Aamen. Voitteko kuvitella, kuinka pieni karitsa, kaikki—kaikki villa riippui sen päällä? Ne ovat sen oikeudet. Kyllä. ”*Puh, puh, puh.*” Läkähdyneenä, ja

sitten vain makaamassa kerintäpöydällä. He tietävät, mikä on sille parasta. Ottakaa kaikki sen oikeudet siltä pois ja keritkää kaikki pois, kuinka viileää ja miten kevyesti se juoksee. Voi, voi, se on iloinen ja hyppii ympäriinsä ja pitää hauskaa. Kyllä. Jos te luovutte oikeuksistanne, sen te saatte. Mutta teidän täytyy luovuttaa oikeutenne ja antaa Jumalan Sanan keritä kaikki maailma pois teistä, ottaa pois kaikki maailman tavat, ja teistä tulee uusi luomus Kristuksessa.

¹⁰⁴ Täällä jokin aika sitten, Afrikassa, minä puhuin eräälle vanhalle pyhälle. Hän sanoi: ”Veli Branham, minä tiedän, että sinä uskot yliluonnolliseen.”

Minä sanoin: ”Varmasti, veljeni.”

¹⁰⁵ Hän sanoi: ”Vuosia sitten minulla oli tapana ajatella, että olin joku.” Hän sanoi: ”Luulin todella olevani kristitty.” Ja hän sanoi: ”Sitten ylhäällä seurakunnassamme. . . Minun täytyi kiivetä kukkulalle, jonne pysäköin pienen autoni.” Ja hän sanoi: ”Minun täytyi kiivetä kukkulalle, noin kolme tai neljäsataa jaardia, ja kiertää pensaita ja muuta, noustessani ylös.” Ja hän sanoi: ”Meillä olisi siellä rukouskokous.” Ja hän sanoi: ”Luulin todella olevani kristitty.” Hän sanoi: ”Minä tunsin koko Raamatun. Minä opiskelin kaikkea hepreaa. Minä opiskelin kaikkia Sanojen oikeita ääntämisuotoja.” Ja hän sanoi: ”Jokainen, joka käveli luokseni, minä pystyin” [Veli Branham napsauttaa sormeaan—Toim.] ”puhua heille sillä tavalla Raamatusta. Minä tiesin, mistä puhuin.” Hän sanoi: ”Eräänä iltana olin menossa kirkkoon. Seurakunnassamme oli ollut paljon ristiriitoja.” Hän sanoi: ”Siellä oli pieniä puolueita toisiaan vastaan. Te tiedätte, kuinka he nousevat.”

Minä sanoin: ”Kyllä, herra.”

¹⁰⁶ Hän sanoi: ”Mennessäni ylös mäkeä, minä kävelin, ja yhtäkkiä tulin tietoiseksi, että joku seurasi minua.” Ja hän sanoi: ”Ajattelin odottaa hetkisen, että kuka se olisikaan, saavuttaisi minut ja minä puhuisin heille hetken, kun menisimme tietä pitkin.” Tiedättehän, se on tavallaan hyvä asia, odottakaa vain hetki. Ja hän sanoo: ”Kun minä kävelin ylös mäkeä,” hän sanoi: ”Minä tulin ylös. Eräs mies tuli mäkeä ylös,” ja hän sanoi: ”Hänellä oli taakka selässään, joka oli paljon suurempi kuin tuo mies.” Ja hän sanoi: ”Hän vain huohotti ja puhalsi, ja otti vain pieniä lyhyitä askelia, yrittäen nousta ylös. Ja minä sanoin: ’Kaveri, voinko auttaa sinua kantamaan tämän kuorman mäkeä ylös?’ Hän sanoi: ’Ei, minun täytyy kantaa se.’” Hän sanoi: ”Minä katsoin Hänen käsiään,” hän sanoi: ”Tiesin silloin, että se oli näky. Hänellä oli arpia kädessään.” Hän sanoi: ”Minä lankesin maahan ja sanoin: ’Herra, kannatko Sinä maailman syntejä tuossa säkissä?’ Hän sanoi: ’Ei, minä kannan vain sinun. Olen vain viemässä sinut ylös mäkeä, jotta voit päästä ylös.’”

107 Niin se on. Jos me vain katsoisimme ympärillemme, me havaitsisimme, että Hän kantaa meidän syntejämme. Eikö se saa sinut tuntemaan itsesi pieneksi? Meidän paha, julma sydämemme, vain koska me voimme tehdä sen!

108 Täällä jokin aika sitten olin metsästävässä. Kuten tiedätte, minä rakastan metsästämistä. Ja siellä oli ilkeä mies, hän oli jumalaton kaveri. Ja hänellä oli tapana pilkata minua, koska minä en ampunut naaraita enkä vasoja. Minä sanoin: ”Se on julmaa.” Minä sanoin: ”Miksi et olisi todellinen, kunnon metsästäjä ja ampuisi vanhoja uroksia ja niitä, jotka ovat vanhoja ja valmiita kuolemaan? Jumala antoi ne meille. Anna niiden nuorten emojen ja muiden. . .”

109 Hän sanoi: ”Voi, sinä olet raukkamainen, saarnaaja!” Hän puhui minulle jatkuvasti tuolla tavalla.

110 Minä sanoin: ”No niin, katsohan, jos minä olisin nälkäinen ja haluaisin yhden noista vasoista, uskon, että Jumala antaisi minun ottaa sen. Mutta ampua se vain ollakseen nokkela,” no, hän täyttäisi niillä auton. Ja hän meni ja teki itselleen kutsupillin, jonkinlaisen pillin, ja hän saattoi puhaltaa tuohon pilliin ja kuulostaa aivan tarkalleen siltä kuin pieni vasa kutsuisi. Eräänä päivänä me olimme yhdessä pensaikossa. Minä koetin saada hänet ymmärtämään, minä sanoin: ”Minä häpeäisin itseäni.” Hän tappaisi kahdeksan tai kymmenen vasaa yhdellä kertaa, jos hän voisi, naaraat ja kaikki, vain toimiakseen nenäkkäästi, ehkä hän leikkaisi takaneljänneksen irti ja jättäisi loput makaamaan sinne. Minä sanoin: ”Sinun ei pitäisi.”

”Äh,” hän sanoi: ”te saarnaajat olette liian raukkamaisia!”

111 Eräänä päivänä hän seisoj pensaiden keskellä, hän oli tarttunut tähän pilliin ja puhalsi: ja se kuulosti pienen vasan itkulta. Juuri kun hän teki sen, kaunis peuranaaras työnsi päänsä esiin, tuli hyppien esiin. Sen suurten ruskeiden silmien saattoi nähdä tarkkailevan. Se oli hämmentynyt. Se katseli ympärilleen. Metsästäjä nousi, kohotti kiväärinsä ampuakseen tuon peuraemon. Ja peuraemo näki metsästäjän. Mutta tiedättekö mitä, tuon vasan huuto, emo ei huomionnut tuota asetia. Se etsi tuota pienokaista; se oli vaikeuksissa. Tiedättehän, tuo todellinen äitiyden ja äidinrakkauden osoitus, että se kohtaisi tuon aseensa, kuolemakseen, katsoen tuon aseensa piippuun. Tiedättekö mitä, tuo näkymä oli niin suuri, että se kosketti miestä, hän heitti aseensa maahan! Hän juoksi takaisin ja tarttui minua käsivarresta, hän sanoi: ”Billy, rukoile puolestani, minä olen saanut tarpeekseni tästä!” Kun hän näki tuon äidin sankaruuden osoituksen!

112 Oi, kun maailma näkee Jumalan rakkauden ilmauksen, ja urheuden inhimillisissä sydämissämme, mikä ero sillä tuleekaan olemaan. Kun me annamme Jumalan kyyhkysen tulla sydämeemme ja tehdä meistä lempeitä, tehdä meidät sävyisiksi.

113 Siellä tuossa maastosuojassa, minä seisoin siellä rukoillen tuon miehen puolesta, minä johdatin hänet Herran Jeesuksen tykö. Siitä lähtien hän oli hyvä, kunnollinen metsästäjä.

114 Varmasti, hän ajatteli, että hänellä oli oikeus, että hän tekisi, mitä halusi. ”Ne ovat alueellani, ne syövät sinimailastani siellä, jos ne haluavat.”

115 Minä sanoin: ”Se on totta, mutta on epäinhimillistä tehdä niin.” Teidän täytyy luovuttaa oikeutenne. Oi Jumala, ole armollinen, että me tekisimme sen.

116 Täällä jokin aika sitten, voi, noin sata vuotta sitten, eräs suuri kristitty asui Yhdysvaltojen lounaisosassa. Hänen nimensä oli Daniel Curry, ihmeellinen mies, hurskas mies, pyhitetty mies, todellinen kristitty, mies, josta kaikki pitivät niin paljon, sellainen ihmeellinen henkilö. Ja tarina kertoo, että hän kuoli tai meni transsiin, ja hän sanoi. . . kun hän meni taivaaseen, tietystikin, kun hän kuoli. Ja kun hän pääsi helmiporteille, portinvartija tuli ovelle sanoen: ”Kuka sinä olet?”

117 Hän sanoi: ”Minä olen evankelista, Daniel Curry, olen voittanut tuhansia sieluja Kristukselle. Ja minä olen. . . Minä haluan tulla sisälle tänä aamuna. Elämäni matka maan päällä on päättynyt, minulla ei ole paikkaa, minne mennä nyt.”

118 Sillä tavalla tapahtuu sinullekin jonakin aamuna, syntinen. Sillä tavalla se kohtaa sinut, luopio. Sillä tavalla se kohtaa teidät, jotka olette murehduttaneet Pyhän Hengen pois luotanne, kun ette enää ole lempeitä ja rakastavia. Sinä et ole itkenyt vuosiin. Sinä et ole punastunut, en tiedä milloin. Kaikki säädyllys on poistunut teistä. Varmasti. Mutta se tulee teidän ovelle eräänä näistä aamuista. Ja kun lempeä Pyhä Henki tulee ja koputtaa, miksi ette vain päästäisi Häntä sisälle?

119 Niinpä kun Daniel Curry tuli sinne portille, he menivät sisälle sanoen: ”Katsotaan, löytyykö sinun nimesi täältä.” He katsoivat kaikkialta, he eivät löytäneet mitään nimeä. Hän sanoi: ”Ei, täällä ei ole Daniel Curryä.”

120 ”Oi,” hän sanoi: ”varmasti!” Hän sanoi: ”Minä olen evankelista.” Hän sanoi: ”Olen voittanut sieluja Kristukselle.” Hän sanoi: ”Olen yrittänyt tehdä sen, mikä on oikein.”

121 Portinvartija sanoi: ”Herra, olen pahoillani, mutta täältä ei löydy Daniel Curryä.” Hän sanoi: ”Minä kerron sinulle, mitä sinä voisit tehdä.” Hän sanoi: ”Meillä ei ole täällä oikeutta käsitellä sinun tapaustasi.” Hän sanoi: ”Mutta haluatko esittää vetoimuksen tapauksestasi? Sinä voit vedota siihen Valkoisen valtaistuimen tuomiolla, jos haluat.” Mutta hän sanoi: ”Meillä ei ole täällä mitään armoa sinua kohtaan, ollenkaan, koska meillä ei ole sinua täällä. Sinulle ei ole mitään armoa.” Hän sanoi: ”Haluatko valittaa tapauksestasi?”

Hän sanoi: ”Herra, mitä muuta voin tehdä kuin valittaa tapauksestani?”

122 Hän sanoi: ”No, sitten, sinä voit mennä Valkoisen valtaistuimen tuomiolle ja valittaa tapauksestasi siellä.”

123 Daniel Curry sanoi, että hän tunsi kulkevensa avaruuden läpi noin tunnin ajan. Hän sanoi tulleen johonkin paikkaan, siellä tuli valoisampaa, valoisampaa, valoisampaa, valoisampaa. Hän sanoi, että mitä pidemmälle hän meni, sitä valoisampaa tuli. Se oli sata kertaa, tuhansia kertoja kirkkaampaa kuin mitä aurinko koskaan paistoi. Ja hän sanoi, että hän vapisi, vapisi. Ja hän sanoi, että kun hän tuli tuon valon keskelle, hän kuuli Äänen sanovan: ”Olitko sinä täydellinen maan päällä?” Se vain tuli tuosta valosta.

Hän sanoi: ”Ei, minä en ollut täydellinen,” hän vapisi.

Hän sanoi: ”Olitko sinä aina rehellinen kaikille?”

124 Hän sanoi: ”En.” (Hän sanoi: ”Mieleeni tuli muutamia asioita, joissa en ollut aivan rehellinen.) Hän sanoi: ”Ei, minä—minä—minä luulen, etten ollut rehellinen.”

Hän sanoi: ”Kerroitko sinä totuuden jokaisessa elämäsi tilanteessa?”

125 Hän sanoi: ”En. Muistan joitakin asioita, joita olen kertonut, jotka eivät olleet hämäräperäisiä... jotka olivat hämäräperäisiä. Minä—minä—minä—minä en ole aina ollut aivan tarkalleen totuudenmukainen.”

126 Hän sanoi: ”Sitten, otitko koskaan mitään, mikä ei kuulunut sinulle, mitään, rahaa, mitään muuta, mikä ei kuulunut sinulle?”

127 Hän sanoi ajatelleensa maan päällä olleensa aika hyvä, mutta hän tunsi itsensä tuomituksi. Hän sanoi: ”Ei. Ei, minä olen ottanut asioita, jotka eivät kuuluneet minulle.”

Hän sanoi: ”Silloin sinä et ollut täydellinen.” Hän sanoi: ”Ei, minä en ollut täydellinen.”

128 Hän sanoi odottaneensa minä hetkenä hyvänsä räjähdysten tulevaa tuosta suuresta valosta, jossa kyyhkynen lepäsi, ”Tuomittu!” Hän sanoi, että juuri silloin hän kuuli takanaan äänen, joka oli suloisempi kuin yhdenkään äidin ääni, jonka hän oli koskaan kuullut. Hän sanoi kääntyneensä katsomaan. Ja suloisimmat kasvot, jotka hän oli koskaan nähnyt, suloisemmat kuin kenenkään äidin kasvot, seisivat hänen edessään. Ja hän sanoi, että Hän sanoi: ”Isä, Daniel Curry edusti minua maan päällä. Se on totta, hän ei ollut täydellinen, mutta hän edusti minua. Hän edusti minua maan päällä, nyt minä edustan häntä taivaassa. Ota kaikki hänen syntinsä ja pane ne Minun tililleni.”

129 Kuka tulee edustamaan sinua tuona päivänä, veli, jos sinä murehduitat Hänet pois luotasi tänään? Minä vain en voi saarnata enää. Kumartakaamme päämme.

¹³⁰ Rakas Jumala, rakas kuoleva Karitsa, sävyisä, lempeä, nöyrä. Linnuilla oli pesänsä, ja ketuilla oli luolansa, mutta sinulla ei ollut paikkaa, ja kuitenkin, itse Kirkkauden Herra! Kun sinä synnyit, heillä ei ollut pukea vaatteita päällesi. Oi Jumala, mitä hyötyä vaatteistani silloin on minulle? Mitä hyötyä autoistani on minulle? Mitä hyötyä mukavasta kodista on minulle? Mitä hyötyä siitä on sinä päivänä? Sinä olit ilman ystävää; kukaan ei ystäväystynyt sinun kanssasi. Kukaan ei näyttänyt haluavan antaa sinulle auttavaa kättä. Sinä sanoit, että sinä päivänä sinä sanoisit: ”Minä olin nälkäinen, te ette ruokkineet minua. Minä olin alaston, te ette vaatettaneet minua.” Mitä hyötyä on tuosta kaikesta mitä meillä on, tuona päivänä, Herra? Anna meidän seistä Sinun puolellasi, niin että kun tuo hetki koittaa ja me kävelemme Hänen läsnäoloonsa, kaikkivoivan, kaikkialla läsnäolevan, kaikki- . . . Oi Jumala, kun me kuulemme tuon kyyhkysen siipinensä laskeutuvan sinne tuossa suuressa valossa, Se leimahtaa läpi koko iankaikkisuuden. Kun, Sinä asut valossa!

¹³¹ ”Kun minun täytyy seistä siellä yksin, veljeni on poissa, pastorini on poissa, äitini on poissa, isini on poissa, vaimoni on poissa, lapseni ovat poissa, oi Jumala, mitä minä tulen tekemään silloin, Herra? Mitä minä silloin teen? Ja se voi tapahtua ennen kuin aurinko laskee tänä iltana. Mutta mitä minä teen? Mitä voin tehdä? Oi Kristus, minä edustan nyt Sinua! Minä teen valintani tänään. Minä jätän kaiken toisista ihmisistä puhumisen. Minä jätän pois kaiken kiukkuisuuteni. Minä jätän pois kaikki erimielisyyteni. Minä luovutan kaiken. Keritse minut, Herra, ota kaikki, mitä minulla on. Ota minut vain, Herra. Minä—minä—minä haluan seistä sinun paikallasi. Haluan tulla kerityksi. Haluan kaiken itsekkyyden, kaiken ylpeyden, kaiken välinpitämättömyyden, aivan kaiken otetuksi pois minusta. Sitten minä haluan seistä sinun puolellasi, kerittynä karitsana, halukkaana luopumaan kaikista niistä nautinnoista, joita he kutsuvat elämän iloiksi, kaikki tanssit, kaikki juhlat, kaikki vanhat säädetyt vaatteet, meikit, huulipunat, kynsilakka, kaikesta tästä yhdentekevästä, joka näyttää maailmalta. Sinä sanoit: ’Älkää edes käyttäytykö niin kuin maailma. Älkää edes liittykö yhteen maailman kanssa. Tulkaa ulos heidän joukostaan!’ Oi Jumala! Auta minua, Herra. Keritse minut tänään. Ota minut niin kuin karitsa ja anna minun olla mykkä, etten avaa suutani, en sano siitä mitään, vain seison ja olen kerittäväni.”

¹³² Oi Jumala, millaisen muutoksen se tekeekään! Minä muistan, kun sinä keritsit minut kerran, otit vaimoni, vauvani, isini ja veljeni. Sinä keritsit minut puhtaaksi. Kuitenkin sydämessäni tiesin, että rakastan sinua. Kuinka sinä oletkaan siunannut minua! Kuinka hyvä sinä oletkaan ollut! Kaikki, mitä minä olen, kaikki, mitä minä voisin olla, kaikki, mitä

koskaan tulisin olemaan; se olet sinä, Jumala, se olet sinä. Minä tunnustan rikkomukseni, tunnustan kaiken sen, mitä olen koskaan tehnyt tai ajatellut. Vain keritse minut, Herra, haluan olla sinun karitsasi.

¹³³ Eikä vain sitä, Herra, vaan ota jokainen ihminen täällä tänä aamuna, jokainen lammas, ja ne, jotka haluaisivat olla lampaista, keritse heistä pois kaikki tänä aamuna, Herra. Laita heidän pienet jalkansa evankeliumin karsinaan. Johtakoon Pyhä Henki heidät parannukseen juuri nyt, tietämään, että he ovat olleet välinpitämättömiä Jumalaa kohtaan. Ja keritkään Hän pois kaiken välinpitämättömyyden, kaiken maailman ja kaikki maailman asiat. Keritse sinä se kaikki pois tänä aamuna, Herra, että me voimme seistä tyyninä ja hiljaa sinun edessäsi, uudestisyntyneinä kristittyinä. Suo se, Herra.

¹³⁴ Minä rakastan sinua. Minä haluan mennä, olipa sää kuuma, tuntuipa siltä tai ei. Minä haluan mennä. Minä haluan edustaa sinua, koska haluan sinun puhuvan puolestani tuona päivänä, sanovan: ”No, hän edusti Minua, nyt Minä edustan häntä.” Oi Jumala, suo se tänään.

¹³⁵ Ja kun jokainen pää on kumarrettuna, ja jokainen sydän on kumartuneena. Ihmettelenpä tänä aamuna, onko täällä joku, joka tajuaa, että olet yrittänyt pitää oman tiesi, sinä teit näitä asioita, joita sinun ei pitäisi tehdä, ja sinä vain tunnet tänä aamuna, että haluaisit, että Herra vain keritsee sinut ja sanot: ”Tekee sinusta todellisen karitsan,” kohottaisitko sinä kätesi. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, veli. Jumala siunatkoon sinua, veli. Joku muu, joka sanoo: ”Keritse minut, Herra, minä seison. Minä olen lammas. Minä en edes avaa suutani, minä vain haluan sinun leikkaavan kaiken maailman pois minusta.” Jumala siunatkoon sinua, veli. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, poikaseni. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, sisar. ”Keritse minut, Herra.” Sisar Gertie. Ja Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, sisar. ”Keritse minut nyt, Herra. Minä—minä haluan kaikkien maailman asioiden. . . Minä haluan seistä sinun puolellasi tänä aamuna. Minä haluan seistä kerittynä lampaana. Haluan, että kaikki maailman asiat leikataan pois minusta. Minä haluan olla sinun ja sinun olevan minun. Vastaanotatko sinä minut, Herra, kun minä kohotan käteni sinua kohti?” Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, herra. Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua, herra. Jumala siunatkoon sinua, herra. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, rouva, minä näen kätesi. Jumala siunatkoon sinua, veljeni. Jumala siunatkoon sinua, pieni rouva. Se on hyvä. Jumala siunatkoon sinua siellä, äiti. Jumala siunatkoon sinua, sisar. Se on oikein, ole vain rehellinen. ”Haluan Jumalan ottavan minusta pois kaiken, mikä ei ole Hänen kaltaistaan, kaikki itsekkäät vaikuttimet,

joita minulla on, mitä tahansa välinpitämättömyyttä, mitä minulla on. Haluan Hänen keritsevän minut kokonaan, tänä aamuna. Haluan olla Hänen kaltaisensa. Minä en välitä siitä, ovatko ne oikeuksia vai eivät; Minulla ei ole mitään oikeuksia. Sinulla on vain yksi oikeus, ja se on tulla Hänen tykönsä. Hän huolehtii lopusta.”

¹³⁶ Onko täällä ketään syntistä, joka ei ole koskaan tunnustanut Kristusta, ole koskaan ollut pelastettu, ja haluat, että sinua muistettaisiin tässä rukouksessa tänä aamuna, kohottaisitko kätesi, syntinen ystävä? Jumala siunatkoon sinua. Joku toinen, joka kohottaisi kätensä ja sanoisi: ”Muista minua, veli Branham. Minä en ole kristitty, enkä tiedä, milloin minä tulen kohtaamaan Jumalan. Ja minä—minä haluan tulla muistetuksi juuri nyt rukouksessa, kun sinä lopetat.” No niin, kohottaisitko kätesi merkiksi minulle rukoilla puolestasi? Hän näkee. Jumala siunatkoon sinua, pieni rouva. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, herra. Joku muu: ”Minä haluan olla, haluan. . .”

¹³⁷ Kuinka moni täällä on luopio? ”Voi,” te sanotte: ”Minä en myöntäisi sitä, veli Branham.” Mutta katsokaa, jos tuo lempeyden kyyhkynen on poistunut luotasi veli, jotakin on vialla. Jotakin on vialla, kun te ette siedä toisianne. Kun te ette voi antaa anteeksi jokaiselle ihmiselle aivan sydämenne syvyyksistä, riippumatta siitä, mitä he ovat tehneet tai mitä he ovat sanoneet, jos te ette voi antaa heille anteeksi pohjia myöten, Jeesus sanoi: ”Jos te ette anna jokaiselle anteeksi hänen rikkomuksiaan, sydämeštänne, ei teidän taivaallinen Isännekään anna teille anteeksi.”

¹³⁸ Nyt, mitä jos, tällä kuumalla säällä, mitä jos tänään Jumala kutsuisi teidät? Kun lähde on avoinna, seurakunta on valmiina, Pyhä Henki istuu täällä tämän rakennuksen päätykolmiossa, valmiina tulemaan suoraan alas ja palaamaan takaisin sydämeesi ja tekemään sinut lempeäksi ja rauhalliseksi. ”Mitä minun täytyy tehdä, veli Branham?” Tule vain karitsaksi. Pyhä Henki tulee suoraan alas, kun sinusta tulee karitsa. Mutta jos teillä on väärät vaikuttimet, väärä—väärä ajatus, te haluatte kulkea omalla tavallanne, ettekä ole halukkaita luopumaan siitä, silloin Pyhä Henki ei koskaan tule.

¹³⁹ Nyt päämme kumarrettuina, ihmettelenpä, onko kukaan teistä, jotka ovat kohottaneet kätensä. . . No niin, Jeesus sanoi: ”Joka kuulee minun sanani ja uskoo Häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän koskaan joudu tuomiolle, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään,” Johannes 5:24. Mutta nyt, jos te haluatte tulla alttarille, polvistua tänne, rukoilkaamme yhdessä kunnes tuo lempeä, rauhallinen tunne, jonka kerran omistit tai haluaisit omistaa, tulee sinuun jälleen. Kun pidämme päämme kumarrettuina, kun me laulamme, *On lähde täytetty verellä*, Haluan teidän tulevan, polvistuvan ja

rukoilevan. Jokainen, joka nyt haluaa tulla, polvistukaa tänne alttarin kaiteen luo ja rukoilkaa hetki.

On lähde täytetty verellä,
Joka vuosi Immanuelin suonista,
Ja siinä pesty syntinen . . .

Jumala siunatkoon sinua, rouva, tule suoraan tänne ja polvistu.

Kadottaa . . .

¹⁴⁰ Päänne kumarrettuina, niin kuin toivon teillä olevan, ja sydämenne. Tiedättekö, hän joka tulee käytävää pitkin tänä aamuna, tämän pitäisi saada teidät häpeämään itseänne? Värillinen nainen, köyhä, nilkat turvonneina, hiukset harmaina, mennen alttarille.

¹⁴¹ Täällä jokin aika sitten, vanha värillinen mies pelastui, orjuuden aikoina. Hän meni, ja koska hän oli pelastunut, hän kertoi pomolleen olevansa vapaa. Hän sanoi: ”Sinä olet mitä?”

Hän sanoi: ”Minä olen vapaa.” Sitten hän vapautti hänet.

¹⁴² Tässä tulee toinen ryhmä ihmisiä, tullen eteen pelastusta varten tänä aamuna. (Sanoi olevansa vapaa.) Kaikki rukouksessa, ja rukoilkaa lujasti, jos teille sopii, kun Pyhä Henki käsittelee ihmisiä, jotka tekevät ratkaisujaan.

Hän sanoi: ”Mose, sanotko sinä olevasi vapaa?” Hän sanoi: ”Kyllä, pomo. Minä olen vapaa.”

¹⁴³ Hän sanoi: ”Jos sinä olet vapaa, silloin minä myös vapautan sinut, mennäksesi saarnaamaan evankeliumia.”

¹⁴⁴ Kun hän oli valmistautunut kuolemaan, monet hänen valkoisista veljistään tulivat katsomaan häntä, ja kun he tulivat, hän sanoi, vaikka hänen luultiin olleen koomassa. Kun hän heräsi, hän sanoi: ”Luulin, että olin mennyttä.” (Jumala siunatkoon sinua veljeni, polvistu vain sinne.) Hän sanoi: ”Luulin, että olin jo mennyttä.”

He sanoivat: ”Mitä sinä näit, Mose?”

¹⁴⁵ Hän sanoi: ”Kun minä kävelin sisään portista, minä näin Hänet.” Hän sanoi: ”Minä seisoin, katsellen Häntä.” Ja hän sanoi: ”Siellä oli enkeli, joka tuli ja sanoi: ”Tule vain, Mose. Sinä olet saarnannut evankeliumia monta vuotta, sinulle on viitta ja kruunu odottamassa sinua.” Hän sanoi: ”Älä puhu minulle viitasta ja kruunuista. Minä en halua mitään viittaa enkä kruunua. Minä vain haluan katsella Häntä.” Luullakseni se on jokaisen kristityn asenne.

¹⁴⁶ Täällä jokin aika sitten, kaukana Chicagosta, minä olin urheiluhallissa, museossa pikemminkin, ja minä katselin siellä kaikkialle. Minä näin vanhan mustaihoisen, pieni valkoinen hiusreunus päänsä ympärillä, liikkuen siellä ympäriinsä, hattu kädessään. Minä katsoin häntä. Hän katsoi tiettyyn kohtaan, ja

hän hypähti taaksepäin, ja kyyneleet alkoivat valua pitkin hänen vanhoja tummia poskiaaan. Hän alkoi rukoilla. Minä katselin häntä hetken. Hän katsoi sinne jälleen, alkoi jälleen itkeä. Minä kävelin sinne ja sanoin: ”Herra.”

Hän sanoi: ”Niin, valkoinen ystävä?”

Minä sanoin: ”Näen, että sinä olet... Mikä sai sinut kiihtymään niin? Mistä sinä olit niin kiihdyksissäsi?”

¹⁴⁷ Hän sanoi: ”Herra, jos sinä voisit tunnustella kylkeäni, minulla on kovettumat ympäri kylkiäni.” Hän sanoi: ”Minä olin kerran orja.” Hän sanoi: ”Tässä lasisessa laatikossa täällä, siinä on puku.”

Minä sanoin: ”Minä näen, että se on puku, mutta mikä siinä on niin erikoista?”

¹⁴⁸ Hän sanoi: ”Tuo kohta tuolla,” hän sanoi: ”se on Abraham Lincolnin verta.” Hän sanoi: ”Tuo veri otti orjavyön pois päältäni.” Hän sanoi: ”No niin, valkoinen mies, eikö se saisi sinutkin vähän kiihdyksiin?”

¹⁴⁹ Laitoin käteni hänen vanhan kaulansa ympärille, minä sanoin: ”Jumala siunatkoon sinua veli. Tunnen toisen veren, joka saa minut kiihdyksiin.”

Hän sanoi: ”Minä myös tunnen tuon veren, herra.”

¹⁵⁰ Minä sanoin: ”Hän poisti minulta orjavyön.” Aiemmin saatoin mennä ulos sunnuntaina ja kisata ja käyttäytyä huonosti ja kertoa likaisia vitsejä. Ja, oi Jumala, kuinka minä teinkään sitä? Sydämessäni on yhä arpia sen tekemisestä. Mutta olen iloinen, että Hän otti tuon vyön pois minulta. Se kaikki on mennyttä nyt, Hän seisoi minun paikallani.

¹⁵¹ Täällä jokin aika sitten, katsoessani erästä naista, ja hän oli niin hävytön, että halusin tuomita hänet. Jumala antoi minulle näyn. Minä rukoilin hänen puolestaan silloin, sillä näin, että minun syntini olivat aivan yhtä suuret kuin hänenkin. Ja minä kävelin sinne ja istuin hänen viereensä ja tuotin hänelle häpeää, kun kerroin hänelle, että olin sananpalvelija. Hänen kaksi miesystäväänsä... Hän oli noin kuusikymmentäviisi tai seitsemänkymmentä, hänen kaksi miesystäväänsä polvistuivat siellä, ja he kaikki antoivat sydämensä Kristukselle. Oi kyllä, mikä ero!

¹⁵² Ettekö tekin? Oletteko vain tehneet niin paljon syntiä, tänä aamuna, oletteko vain saaneet sydämenne niin mustiksi ja likaisiksi, ettei edes Pyhä Henki voi koskettaa sitä? Ehkä kyyhkynen on lähtenyt iankaikkiseen lentoonsa, se on poissa ikuisesti.

¹⁵³ Jumala siunatkoon sinua kultaseni. Pieni tyttö kävelee tänne. Jumala siunatkoon sinua, kultaseni. Te sanotte: ”Tuo pieni tyttö ei ymmärrä.” Voi kyllä, hän ymmärtää. Hän ei vain ole lukenut niin monia lehtiä ja vanhoja rakkaustarinoita kuin

te kaikki olette. Siitä on kysymys, hän on herkkä. Jeesus sanoi: ”Sallikaa pienten lasten tulla Minun tyköni.”

¹⁵⁴ Haluaisiko joku muu tulla, liittyä heihin tänä aamuna? Alttari on avoinna. Vielä hetki, sitten kun me laulamme vielä kerran, sitten me tulemme rukoilemaan, kun nämä katuvat syntiset rukoilevat.

Kuoleva ryöväri iloitsi nähdessään
 Tuon lähteen... (Varmasti, kaikki oli
 mennyttä, tuo miesraukka oli lopussa.)
 Ja suo minun, yhtä kurjana kuin hän... .

¹⁵⁵ Ettekö tulisi nyt tänne? Ettekö tulisi, te jotka tiedätte paremmin? Raamattu sanoi: ”Jos sinä tiedät tehdä oikein, etkä tee sitä, se on sinulle suurempi synti.” Etkö tulisi? Sinä tiedät olevasi väärässä. Menkää ja polvistukaa alttarin äärelle ja kertokaa Jumalalle, että olette pahoillanne siitä, miten olette kohdelleet Häntä. Antakaa Pyhän Hengen tulla takaisin ja tehdä teidät taas sävyisiksi ja lempeiksi ja hiljaisiksi. Ettekö tekisi niin? Muistakaa, että jos te kuulette, ja Hän on mennyt pois luotanne, niin ei ole ketään, joka puolustaisi teidän asiaanne. Hän haluaa teidän seisovan Hänen puolellaan tänä aamuna. Jumala siunatkoon sinua, veljeni.

¹⁵⁶ Odottaen. Onko tämä se, vain viisitoista seurakunnassa, joista todella tuntuu, että teidät on tuomittu? Oletteko eläneet rauhallista, sävyisää, lempeää, hiljaista elämää? No niin, tämä on Pyhän Hengen ohjaamaa. Oletteko anteeksiantavaisia, teillä ei ole vihollisia? Eläen sen yläpuolella, syntisten tuomion yläpuolella? Te ette elä niin kuin pakanat, elättekö te eri tavalla? Onko elämäsi erilainen? Lempeä Pyhä Henki istumassa sydämesi valtaistuimella, saaden sinut elämään rauhallisesti ja hiljaa ja rakastaen, kaikkien ihmisten keskellä? Naapurisi ja kaikki tietävät, ja kaikki työtoverisi tietävät, että sinä olet lempeä, hiljainen, sävyisä, nöyrä kristitty? Onko Jumalan kyyhkynen sinun kanssasi? Oletko varma? Tämä voi olla viimeinen tilaisuutesi. Hyvä on.

¹⁵⁷ Sitten teille täällä alttarilla, Jumala siunatkoon teitä. Teitä ei nyt tarvitse tuomita. Pyhä Henki on tuonut teidät tuomion alle. Ettekä te yrittäneet pitää kiinni oikeuksistanne, sanoen: ”Oi, minä olen ollut tarpeeksi kauan kristitty. Minun ei tarvitse mennä.” Jotkut teistä, te olette ensimmäistä kertaa alttarilla. ”Minä voin pysyä syntisenä, jos haluan, se on minun oikeuteni.” Kyllä, se on totta. Sinulla on vapaa tahto, sinä voit toimia miten haluat. Mutta sinä luovutit nuo oikeutesi tänä aamuna. Sanot: ”Mitä he sanovat, jos minä tunnustan kristillisyyttä, menen sitten alttarille, mitä he sanoisivat?” Mutta mitä Jumala sanoo? Hän käski teidän tulla, ja te teitte sen. Nyt te olette luovuttaneet oikeutenne, te olette tulleet saamaan lempeän Pyhän Hengen ottamaan paikkansa sydämessänne tänään. Minä tiedän, että

Hän tulee tekemään sen. Minä tiedän, että Hän tulee. Hän lupasi tehdä sen. No, Se ei vain voi sille mitään, se ei vain voi olla tulematta. Hän kerjää, itkee, kuoli ja kaikkea muuta, saadakseen paikan, minne tulla, haluten tulla teidän luokseenne.

¹⁵⁸ Ja teidän kuolemanne hetkinä, kun kuoleman enkeli istuu sängyn jalkopäässä, sen sijaan, että katsoisitte siellä tuota hirvittävää asiaa ja tietäisitte, että te kerran kieltäydyitte tulemasta, ja sitten sielunne muuttui mustaksi ja likaiseksi, enää ei ole aikaa, vaikka kuinka kovasti itkisitte. Eesau tekemällä syntiä menetti armon syntinsä. . . armon päivänsä, pikemminkin, eikä saanut uutta tilaisuutta. Hän itki katkerasti, yrittäen löytää paikkaa sen korjamiseen, mutta hän ei voinut tehdä sitä. Jumala kutsui häntä viimeisen kerran.

¹⁵⁹ Mutta te menetätte kaikki oikeutenne ja kaikki ystävänne ja kaikki tunteenne ja kaikkea, tänä aamuna, tulemalla tänne. Te menetitte oikeutenne polvistumalla tänne ja puhumalla Jumalalle. Minä kerron teille Herran Sanan kautta, että Kristus sanoi: ”Sitä, joka Minun tyköni tulee, Minä en heitä pois.” Nyt kun olette siellä alttarilla, tehkää parannus, kertokaa Hänelle, että olette pahoillanne siitä, mitä olette tehneet.

¹⁶⁰ Tästä syystä ihmiset eivät vastaanota Pyhää Henkeä, kun heidät kastetaan, he eivät vain kadu perusteellisesti. Jumala yrittää antaa heille Pyhän Hengen. Hän haluaa teidän olevan sävyisiä ja lempeitä ja hiljaisia. Siitä syystä te nousette ylös tuo sama itsekkyyks sydämessänne. Oi, te saatatte nousta ylös, huutaen, puhuen kielillä tai mitä tahansa, se ei kuitenkaan merkitse sitä, että teillä on Pyhä Henki. Teidän täytyy nousta sieltä ylös eri ihmisenä. Teidän täytyy nousta sieltä, lempeänä, hiljaisena ja sävyisenä, nöyränä, ja Jumalan Hengen asuessa sisimmässänne. Seuraavana vuonna katsokaa taaksepäin ja nähkää, kuinka pitkälle te olette tulleet, katsokaa, että te voitatte alaa koko ajan. Se on Pyhä Henki. Pyhä Henki on rakkautta, iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä, sävyisyyttä, lempeyttä, kärsivällisyyttä, uskoa. No niin, tehkää vain parannus ja kertokaa Jumalalle, että haluatte sen juuri nyt. Hän on. . . Hän on tekevä sen.

¹⁶¹ Pieni tyttö, sinä siellä, kultaseni, tee sinä sama asia. Siunausta sinulle. Äitisi seisoo kädet päälläsi.

¹⁶² Tämä rakas vanha värillinen sisar täällä, kumartuneena alttarilla. Sinun on ehkä täytynyt syödä maissileipää ja maissipuuroa, sinun on ehkä täytynyt elää kujalla, mikäli tiedän, sisar. Jumala siunatkoon sydäntäsi, siellä on palatsi valmistettuna sinulle kirkkaudessa tänä aamuna. Kyllä.

¹⁶³ Katsokaa alttarille ja näette naisen, joka harmaantuu, nuoren naisen pää kumartuneena, valkoihuksisen naisen. Oi Jumala! Katsokaa miehen polvistuvan, eri henkilöiden täällä. Tehkää vain parannus, kertokaa Hänelle, että olette pahoillanne.

Sanokaa Hänelle, ettette enää tee sitä. Hänen armonsa kautta, te vain annatte kaikkien erimielisyyksienne olla mennyttä tästä päivästä lähtien. Sinä haluat olla lempeä ja hiljainen. Sinä haluat olla nöyrä ja mennä sinne, minne Hän johtaa sinua.

¹⁶⁴ Kun ihmiset sanovat jotakin, huolimatta siitä, kuinka oikealta se näyttää, te menetätte oikeutenne puhua naapuristanne. Te tulette puhumaan, te tulette puhumaan Jeesuksesta. Te tulette vain tekemään sen asian, joka on oikein. Sinä et mene ulos kuin murhaaja. Te ette aio käydä viattomien kimppuun. Mutta te näette tuon todellisten kristittyjen urhoollisen toiminnan sankarillisuuden, ja te haluatte olla heidän kaltaisiaan. Sinun ei tarvitse kertoa kenellekään, että olet kristitty, jos sinä olet sitä, he vain näkevät sen ja tietävät sen, kun te puhutte. Sinä olet sinetöity sisältä ja päältä.

¹⁶⁵ Nyt, kun nöyryytätte sydämenne, tehkää nyt parannus. Kertokaa Jumalalle, että olette ”pahoillanne,” että te ”ette enää tee sitä,” te ”häpeätte” itseänne, tapaa, jolla olette käyttäytyneet. Ja sitten minä aion rukoilla teidän puolestanne. Ja uskon, että juuri silloin rauha vain asettuu sydämeenne, rauha kuin virta tulee virtaamaan alas sieluunne. Te ette ehkä huuda, te ette ehkä puhu kielillä, te ette ehkä hypi edestakaisin; mutta te lähdette pois alttarilta jokin sisimmässänne, Jokin teissä, joka ankkuroi teidät vanhalle rosoiselle ristille niin kauaksi aikaa kuin elätte. Rukoilkaa nyt, kun minäkin rukoulen. Tunnustakaa.

¹⁶⁶ Taivaallinen Isämme. Arvottomat olennot, tämä kuuma, hikinen huone tänä aamuna, pieni koppi; mutta, Jumala, Sinä sait sen meissä aikaan. Pyhä Henki tuli alas vakuuttaen ihmiset, että he olivat väärässä. He olivat tehneet syntiä. Heidän henkensä olivat ylimielisiä. Heistä tulee vihamielisiä, uteliaita, kaiken tietäviä, haluttomia katumaan, haluttomia antamaan anteeksi ihmisille, jotka ovat tehneet asioita heitä vastaan. He eivät olleet halukkaita, mutta tänään Pyhä Henki otti Jumalan Sanan, laittoi sen suoraan heidän suosiollisiin sydämiinsä, ja sanoi: ”Haluatko nyt tulla takaisin sinne, missä olit ensimmäisellä kerralla, kun tulit alttarille, palata sinne, missä te kaikki, te rakastatte kaikkia, ja te rakastatte minua kuolemattomalla rakkaudella? Sitten nouskaa vain ja tulkaa alttarille.” He tekivät sen, Herra.

¹⁶⁷ No niin, minä rukoulen nyt, että Sinä pyhität heidän ajatuksensa, Herra, pyhität heidän sydämensä, tee niistä lempeitä ja rauhallisia. Nouskoot he tältä alttarilta nyt, kun he ovat tehneet parannuksen, antaen elämänsä sinulle, palatkoot takaisin kotiinsa. Riippumatta siitä, mitä tapahtuu, jos mies on aivan suunniltaan tai vaimo on suunniltaan, tai naapuri on suunniltaan, tai joku, jonka kanssa työskentelet tai jonka kanssa olet tekemisissä: ”Minä vain olen lempeä kuin kyyhkynen.”

¹⁶⁸ Loppujen lopuksi sinun kostosi kuuluu sinulle: ”Minä

maksan, sanoo Herra.” Kuinka me olemmekaan havainneet sen olevan niin, Herra. Seiskää vain hiljaa, olkaa lempeitä, katsokaa Jumalan ottavan . . . tulevan suoraan karitsansa päälle. Varmasti, kyllä. Tämä hyvä paimen antoi henkensä heidän puolestaan, Hän tuli suoraan lampaidensa tykö. Ja Hän opastaa heitä. Voi sitä, joka tekisi heille pahaa! Voi sitä, joka sanoo yhden sanan heitä vastaan! Hän sanoi: ”Olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin kaulaasi, ja sinut hukkutettaisiin meren syvyyksiin. Heidän enkelinsä näkevät aina Isäni kasvot, joka on taivaassa.” Näettekö? Oi Jumala, me haluamme . . . ”Niin kuin te teette heille, sen te teette minulle.”

¹⁶⁹ Niinpä, Jumala, haluan olla lempeä. Minäkin asetin itseni alttarille tänä aamuna; ei tänä aamuna, vaan joka aamu ja joka päivä. Haluan olla hiljainen ja lempeä, ja Jeesuksen kaltainen. Suo se, Isä. Auta meitä olemaan niin nyt, anna rakkauden äärettömien aaltojen vierä sielumme yli.

Rauha! Rauha! Ihmeellinen rauha,
tullen alas Isän tyköä ylhäältä; (Ettekö
tunnekin sen nyt sydämissämme?)
. . . henkeni ylitse ikuisesti . . . (Halleluja!
Halleluja!)

Rauha! Rauha! Ihmeellinen . . .

¹⁷⁰ Sisar Gertie pyysi kertomaan koko seurakunnalle, että hänkin on tuomittu, mutta hän on tekemässä pianosta alttarinsa. Koska alttari, piano on hänen alttarinsa, hän sanoi: ”Pyydä seurakuntaa rukoilemaan puolestani,” kun hän istuu siellä ja kyyneleet valuvat hänen silmälaseillaan. Tämä saarnatuoli on minun alttarini. Minäkin olen tehnyt parannuksen, Raamattuni märkänä. Oi Jumala!

Rauha! (Jumalan rauha.)
tullen alas Isän tyköä ylhäältä; (Oi, halleluja!)
. . . henkeni ylitse ikuisesti . . .

¹⁷¹ Jumala, jos olen tehnyt syntiä jotakuta vastaan, Sinua vastaan, ota se pois, Herra. Ota synti pois pienestä seurakunnastani, tänä aamuna.

¹⁷² Kuinka moni voi vain tuntea, että Jumala on antanut teille anteeksi, ja rauhan kyyhkynen istuu jälleen sydämelläsi? Hän lensi takaisin juuri nyt, otti paikkansa. Pyhä Henki vain tuli takaisin ja sanoi: ”Lapseni, Minä olen halunnut rakastaa sinua koko ajan. Sinä et vain antanut minun tehdä sitä. Minä en voi asua sinun vanhan itsekkään henkesi kanssa. Mutta nyt kun olet luopunut siitä, minä olen tullut takaisin sydämeesi tänä aamuna.” Kuinka monesta tuntuu siltä? Nostakaa kätenne ylös. Nostakaa kätenne ylös, se on oikein, kaikkialla alttarilla. Oi, se on hienoa. Kuinka moni yleisöstä tuntee sillä tavalla? Nostakaa kätenne ylös. Oi! (*Olla kuin Jeesus.*)

¹⁷³ Taivaallinen Isämme, me kiitämme sinua tästä hiljaisen vihkiytymisen ajasta, niin kuin ottaisimme omenan käteen, murjoen sitä, ruhjoen sitä, kunnes siitä tulee pehmeää, niin pehmeää, että pieni lapsi voisi istua alas ja syödä sen. Sillä tavalla me haluamme sydämemme, Herra. Ota se naulojen haavoittamaan käteesi, vain ruhjo sitä sanoen: ”Lapsi, etkö näe, että olet satuttanut minua? Sinä satutit minua, kun menetit malttisi sillä tavalla. Sinä satutit minua, oi, sydämeni vuosi verta tähtesi, lapsi, kun näin sinun tekevän *sellaisia-ja-sellaisia* asioita. Mutta nyt, kun olen saanut sydämesi käteeni, haluan tehdä sen todella lempeäksi. Haluan tehdä sen sellaiseksi, että voin käyttää sitä ja elää siinä. Minä haluan lentää takaisin pesäpaikalle tänä aamuna, haluan lentää takaisin ja viipyä, tehdä asuinpaikkani teidän luoksenne.” Suo se, Jumala. Me rakastamme Sinua. Suo se, omaksi kunniaksesi. Me pyydämme Jeesuksen nimessä.

Olla kuin Jeesus . . .

Ettekö rakastakin palvoa tällä tavalla? Oi, minun sieluni vain kylpee!

Maan päällä kaipaen . . .

Nähdä Hänen tulevan alas palvojien joukkoon tällä tavalla, tuntuuko sydämenne todella lempeältä? Sydämeni vain hakkaa nopeasti.

. . . matkan maasta kirkkauteen
 Pyydän vain saada olla niin kuin Hän.

Nostaisitteko kätenne, kun me laulamme sitä?

Olla kuin Jeesus, . . .

Joe, haluatko tulla rukoilemaan tänä aamuna, veli? Jumala siunatkoon teitä. Etsi itsellesi paikka täältä alttarilta, veli Joe. Jumala siunatkoon sinua . . . ? . . .

. . . matkan maasta kirkkauteen
 Pyydän vain saada olla niin kuin Hän.

¹⁷⁴ Tiedän, että on kuuma, ystävä. Tiedän, että on. Mutta minä—minä toivon, että te tunnette aivan samoin kuin minäkin. Oi, minusta vain tuntuu, että voisin vain lentää pois. Kuinka rakastava Hän onkaan! Mitä minä voisin tehdä? Minne minä menisin? Oi Jumala! Minne minä olen menossa? Minne minä olen matkalla? Mitä se tulee—tulee olemaan? Missä minä olen sadan vuoden kuluttua? Mitä jos minulla ei olisi Häntä? Missä, missä on joku muu turvapaikka?

Betlehemin seimestä tuli muukalainen,
 Maan päällä kaipaen olla kuin Hän;
 Koko elämän matkan, maasta kirkkauteen
 Pyydän vain saada olla niin kuin Hän.

Kaikki yhdessä nyt:

Olla kuin Jeesus. . . (Ylistys Jumalalle! Kyllä,
Herra! Kyllä, Herra! Ei niin kuin maailma,
vaan niin kuin Sinä!)
. . . olla kuin Hän;
Koko elämän matkan maasta kirkkauteen
pyydän vain. . . ? . . .

¹⁷⁵ Kun pääanne ovat kumarrettuina, minä aion kysyä teiltä jotakin. Joku henkilö täällä ei miellytä Pyhää Henkeä. Joku on kutsuttu. Minä puhun Herran Jeesuksen nimessä, Hänen profeettanaan. Minä voin tuntea Hänen sydämensä olevan haavoittu. Siellä, joku oli tottelematon Hänelle, olisi pitänyt tulla. Etkö tulisi nyt?

Koko elämän matkan. . .

Kyllä, sisar, mutta siellä on enemmän kuin sinä.

. . . kirkkauteen

Pyydän vain saada olla niin kuin Hän.

Olla vain kuin Jeesus. . . (Se on kaikki minun
haluni, sävyisä ja vaatimaton, nöyrä, olla
kuin Hän.)

Maan päällä. . .

Etkö nyt tulisi? Jumala haluaa nähdä teidän liikahtavan, siellä on joukko teitä.

Koko. . .

¹⁷⁶ Tiesin sinun tulevan. Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua. Siinä se on. Siinä se on. Katsoin tätä yleisöä, ja siellä riippui hirvittävin musta varjo, minkä olen koskaan nähnyt. Pyhä Henki on täällä nyt. Se on päälläni juuri nyt. ”Murehduttaen Pyhän Hengen.”

Olla kuin Jeesus. . .

¹⁷⁷ Mitä Hän teki? Hän meni sinne, minne Isä johti. Jumala siunatkoon sinua, veli. Jumala siunatkoon sinua, veljeni. Se on totta, liikkukaa suoraan eteenpäin ja polvistukaa.

Maan päällä kaipaen. . .

¹⁷⁸ Nyt on vanhan ajan synnintunnustuksen, ryhdistäytymisen, oikaisun aika. Tulkaa nyt. Yhä tuntuu, että siellä on enemmän. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua, rouva. Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua. Jumala siunatkoon sinua. Se on totta. Pyhä Henki on aina oikeassa. Tulkaa nyt. Se on oikein, tulkaa suoraan.

. . . Hän.

Olla kuin Jeesus, olla kuin Jeesus,

Maan päällä. . .

Oi, oi, se on totta! Sillä tavalla, täyttäkää vain käytävät, siirtykää suoraan eteenpäin ja rukoilkaa.

Elämän matkan maasta kirkkauteen,

Tehkää vain parannus, kertokaa Jumalalle, että olette pahoillanne, se on kaikki, mitä teidän täytyy tehdä.

. . . olla niin kuin Hän.

179 Ettekö jatkaisi tulemista nyt?

Olla . . .

Se on totta, repäiskää itsenne irti, tulkaa eteenpäin.

. . .olla kuin . . .

180 Mitä sinä aiot tehdä? Kuka tulee edustamaan sinua, ehkä tänä iltana? Kuka tulee edustamaan sinua, kun kuolema lähestyy sinua? Riippumatta siitä, mitä te teette, Pyhä Henki on siellä aivan lähellä teitä. Se on Hän, joka haluaa teidän tulevan.

Koko elämän matkan maasta kirkkauteen

181 Tehkää vain parannus, sanokaa: ”Jumala, olen pahoillani. Minä—minä en haluaisi tehdä sitä. Sinä et edusta minua, jollen minä seiso sinun puolellasi nyt. Ja haluan sinun edustavan minua, ja minä seison sinun puolellasi tästä päivästä lähtien. Minä aion elää niin kuin kristityn tulisi elää. Minä aion muuttaa tapani. Minä tulen olemaan lempeä ja hiljainen. Minä annan jokaisen pitää huolen omasta puhumisestaan, kaikesta. Minä tulen vain elämään nöyrästi ja hiljaisesti sinun edessäsi.” Riippumatta siitä, kuinka kauan sinä tunnustat olevasi kristitty, mihin seurakuntaan sinä kuulut, sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa. Tule heti. Jumala siunatkoon sinua. Mene suoraan eteenpäin, lapsi.

182 Jumala puhuu sinulle nyt. Jos uskot minun olevan Hänen palvelijansa, Pyhä Henki puhui minulle tänä aamuna, sanoen: ”Esitä se kutsu, siellä on monia.” Tämä on se päivä, tämä on se hetki. Siellä on noin viisi tai kuusi muuta siellä, joiden todella pitäisi tulla nyt. Muistakaa, veli, sisar, minä katson suoraan teitä, näen nuo tummat varjot riippumassa yllänne. Parempi tulla heti.

183 Olla kuin Jeesus! Ettekö te halua olla Hänen kaltaisiaan, lempeitä, hiljaisia, sävyisiä, nöyriä? Jumala siunatkoon sinua, nuori mies. Jumala siunatkoon sinua, isä vauvan kanssa. Jumala siunatkoon sinua, sisar. Jumala siunatkoon sinua, syntinen ystävä. Se on totta. Mene suoraan sinne, sisar, tule heti esiin, etsi vain itsellesi paikka. Jumala siunatkoon sinua.

184 Rakas sisar, sinulla on paljon syytä olla kiitollinen. Makaanassa vuoteen omana, kuolemassa, täällä sinä olet kävelemässä alttarille. Jumala siunatkoon herkkää sydäntäsi.

185 Pyhä Henki puhuu nyt jälleen. Katumus, huuda vain suoraan Jumalan puoleen, rukoile vain omaa rukoustasi. Sinä olet se, joka on tehnyt syntiä, nyt sinä olet se, joka rukoilet. Kerro Jumalalle, että olet pahoillasi siitä, mitä teit. Älä kiinnitä mitään

huomiota siihen, keitä on ympärilläsi. Sanokaa vain: ”Jumala, anna minulle anteeksi, tarkoitukseni ei ollut olla sellainen. Haluan olla lempeä. Minä—minä en enää koskaan petä enkä valita.”

¹⁸⁶ Oi Jumala, oi, kuinka minä rakastankaan sitä! Taivaallinen Isä, jokaisen katuvan puolesta nyt alttarilla, kumartuneena polvilleen, rukoillen! Oi Jumala, suo että äidit, isät, lapset, isät, äidit, mitä tahansa, naapurit, seurakunnan jäsenet, diakonit, johtokunnan jäsenet, oi Jumala, tässä vanhanaikaisessa muokkaamisen hetkessä, istuttaessa tässä kuumassa huoneessa tänä aamuna, Pyhä Henki tuli suoraan alas, julistaen rauhaa. Oi Jumala, minä haluan seistä tuona päivänä kuullakseni sinun sanovan, lempeästi, ”Kyllä, sinä tulit esiin ja asetuit minun puolelleni, nyt minä tulen edustamaan sinua.” Haluan sinun laittavan tuon rauhan jokaiseen sydämeen, joka on täällä tänään, Jumala. Hiljaisesti ja lempeästi, haluan sinun tekvän sen. Minä haluan sinun vain liikkuvan sinne sellaisella tunteella, ettei se enää koskaan jätä heitä, tästä päivästä lähtien. Olkoon kodit uusia. Olkoot ihmiset uusia henkilöitä. Tulkoon kaikki uudeksi tänään, koska nämä ihmiset ovat nöyryyneet. Sinä sanoit: ”Jos ihmiset, jotka on kutsuttu minun nimessäni, nöyryvät ja rukoilevat, silloin minä kuulen taivaasta.” Ja minä tiedän sinun kuulevan tänä aamuna, Jumala.

¹⁸⁷ Ja minä rukoilen anteeksiantoa niille, jotka jäivät paikalleen, joiden olisi pitänyt tulla. Jumala, puhu heille, ja suo, ettei heillä ole enää rauhaa maan päällä ennen kuin he ovat tehneet tuon päätöksen, Herra, tulla ja korjata välinsä sinun kanssasi. Suo se, Herra. Siunaa jokaista nyt. Pysyköön sinun ystävällisyytesi ja armosi aina jokaisen sielun päällä, joka on katuva ja kumartunut tässä seurakunnassa tänä aamuna.

¹⁸⁸ Isä Jumala, minä olen tehnyt tämän sinun käskystäsi. Minä olen kutsunut nämä ihmiset; he ovat seisoneet. Sinä sanoit: ”Joka tunnustaa minut ihmisten edessä, hänet minä tunnustan Isäni ja pyhien enkelien edessä.” Monet näistä täällä ovat olleet kristittyjä vuosia, mutta he seisovat tänä aamuna todistamassa synneistään, että he ovat tehneet väärin. Heistä on tullut rakkaudettomia. Pyhä Henki oli lähtenyt heistä. Ja useinkaan he eivät voi tuntea tuota lempeää, suloista, sävyisää tunnetta, joka heidän pitäisi tuntea. Monet heistä ovat syntisiä, jotka tulevat ensimmäistä kertaa. Mutta, Isä, he haluavat tuon ihmeellisen tunteen, rauhan, joka ylittää kaiken ymmärryksen. Anna se heille tänä päivänä, Herra Jumala, ja suo heidän olla kaiken kaikkiaan rakastavia ja täynnä sinun Henkeäsi, kun he jättävät tämän paikan tänään, mennäkseen eri koteihinsa, elääkseen erilaista elämää ja ollakseen erilaisia ihmisiä. Me pyydämme tätä Kristuksen nimessä.

¹⁸⁹ *Lähteellä on tilaa.* Hyvä on, te, jotka olette alttarilla, nouskaa ylös, katsokaa Herraan Jumalaan, kääntykää ympäri ja

puristakaa kättä kaikkien ympärillänne olevien kanssa. Oi, me tulemme laulamaan, jokainen nyt, kun me seisomme vain hetken ennen parantamiskokousta.

*Tilaa, tilaa, kyllä, siellä on tilaa,
Siellä lähteellä on tilaa sinulle;
Tilaa, tilaa, kyllä, siellä on tilaa,
Siellä lähteellä on tilaa sinulle;*

Oi, jokainen!

*. . . tilaa, kyllä, siellä on tilaa,
Siellä lähteellä on tilaa sinulle;
Oi, tilaa, tilaa, kyllä, siellä on tilaa,
Siellä lähteellä on tilaa sinulle;
Oi, tilaa, tilaa, kyllä, siellä on tilaa!*

¹⁹⁰ [Tyhjä kohta nauhalla —Toim.] . . .? . . . usko! Tiedätkö jokin aika sitten, veli, kun vaimosi pyysi rukoilemaan puolestasi? Menin suoraan huoneeseen ja Pyhä Henki sanoi minulle: ”Älä pelkää.” Aamen. Eikö Hän olekin todellinen? Ihmeellinen! Hyvä on, ylistäkää Herraa! Minun vain tekee mieli huutaa voittoa! Hyvä on.

Ja Hänen Verensä pesee valkoisemmaksi . . .

(Onko sinulla jotakin sanottavaa?)

(Jeesus pelastaa!) . . .? . . .

¹⁹¹ Hyvä on, veli Neville nyt. Ja veli Slaughterilla on sana sanottavana.

[Veli Slaughter puhuu. Tyhjä kohta nauhalla —Toim.]

¹⁹² [Veli Neville sanoo: ”Oi! Kiitos Herralle! Aamen! Ylistys Jumalalle! Uskon, että jokainen on vastaanottanut tänä aamuna.” —Toim.] Kunnia! Halleluja! Halleluja! [”Kaikki näyttävät siltä, että me uskomme nyt Jumalaan. Halleluja! Tuntee tämä hyvä siunaus ja voiteltu täällä puhujakorokkeella, tuntee niin kuin Pietari, joka, se ei ollut itsekkyydestä . . .? . . . rakentaa kolme majaa ja jäädä tänne. Aamen. Tämä on ihanaa. Jokainen on vastaanottanut.”]

¹⁹³ [”Nyt kaikki nousee jaloillemme. Aamen. Muistakaa tämän illan kokoukset, meillä on jalkojen pesu ja ehtoollinen. (Tiedätkö, tuletko tänne?)”] Luultavasti minäkin olen täällä tänä iltana. [”Olen luultavasti täällä tänä iltana.”] Kyllä, sikäli kuin tiedän, tulen olemaan täällä, ellei minua kutsuta jonnekin. [”Aamen.”]

56-0805 Seurakunta ja sen tila
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana U.S.A.

FINNISH

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org